

Michael Morpurgo
**Het magische
zwaard** ploegsma

Michael Morpurgo
Het magische
zwaard

ploegsma

Michael Morpurgo

Het magische zwaard

2002, NL, Jeugd

Vertaling van The sleeping sword

Ik ben Bedevere van het hof van koning Arthur. Ik ben gezonden door Merlijn, die me uit mijn lange slaap heeft gewekt om eindelijk de onvergeeflijke fout te herstellen die ik heb begaan. Het zwaard dat je nu vasthoudt, is Excalibur... Een blinde jongen, Mark, valt in een diepe kuil in zijn vaders aardappelveld. De kuil blijkt een honderden jaren oud graf te zijn waarin naast beenderen, ook een schild en zwaard liggen. Zodra Mark het zwaard aanraakt, wordt hij overweldigd door een immense kracht die door zijn hele lichaam stroomt. Die nacht droomt Mark dat hij wordt opgehaald door een spookschip dat hem naar een eiland brengt, waar zes zwarte koninginnen hem naar koning Arthur begeleiden. Maar is het wel een droom? Michael Morpurgo liet zich inspireren door de vondst van een 1500 jaar oude wapenrusting op het eiland Bryher, een van de Scilly-eilanden waar hij jaarlijks zijn vakantie doorbrengt.

NBD | Biblion recensie

De 10-jarige Mark wordt blind door een ongeluk. Zijn vriendin Anna probeert hem op te vrolijken met o.a. cassettes met verhalen over King Arthur. Als op het land een graf met een zwaard en schild wordt gevonden, droomt Mark dat hij deze terugbrengt naar koning Arthur. Prachtig, realistisch (de plotselinge blindheid van Mark en de manier waarop zijn ouders, vrienden en hijzelf hiermee omgaan) en fantasierijk (de ontmoeting met Arthur) verhaal, dat qua opbouw niet echt makkelijk is doordat er twee verhalen door elkaar lopen: het verhaal van Mark en het verhaal over de droom die, zo blijkt aan het eind, door Mark als verhaal is ingesproken en door Anna is uitgetypt voor eventuele publicatie. Met veel vaart geschreven.

De titel slaat eigenlijk alleen op de tweede helft van het boek en doet de inhoud wat te kort. Voorin een korte biografie van de schrijver en hoe hij op het idee van het verhaal is gekomen. Aanrader voor lezers vanaf ca. 10 jaar.

TOC

18938 words
(0 images)

Voorwoord van de schrijver	234 (0)
Voordat ik mijn verhaal schreef	708 (0)
Het magische zwaard: Door Mark Bendel	
De duik van mijn leven	746 (0)
Net een mummie	784 (0)
In mijn zwarte gat	862 (0)
Maar één uitweg	981 (0)
De hellebaai	823 (0)
Een van ons	1015 (0)
'Ik ben zo blij'	1247 (0)
'Wees eens lief, Mark'	571 (0)
Kale botten	1308 (0)
"Is dat geen wonder?"	735 (0)
'Toeval bestaat niet'	1119 (0)
In mijn dromen	947 (0)
Het begin van de queeste	686 (0)
Een spookschip	679 (0)
Een gedaanteverandering	421 (0)
Arthur, koning van Brittannie	542 (0)
Het slapende zwaard	1323 (0)
Het einde van de queeste	1138 (0)

'Is het echt waar?'”

936 (0)

Nadat ik mijn verhaal schreef

794 (0)

Voorwoord van de schrijver

Elk jaar ga ik met vakantie naar Bryher. Dat is een van de Scilly Eilanden, die me geïnspireerd hebben tot veel van mijn verhalen.

Toen ik twee jaar geleden op Bryher aankwam, hoorde ik dat Paul Jenkins, die een boerderij heeft op het eiland (en de lekkerste tomaten van de wereld kweekt), een heel bijzondere ontdekking had gedaan. Hij was zijn aardappelveld onder aan de Samsonheuvel aan het ploegen, toen hij het achterwiel van zijn tractor plotseling voelde wegzakken in een soort gat. Het lukte hem om een stukje verder te rijden, en toen ging hij kijken waar hij bijna in gevallen was. Hij ontdekte dat hij een holte had opengeploegd die op een oud graf leek. Tussen de aarde en het stof van eeuwen zag hij op de bodem een zwaard, een schild, een spiegel en de resten van een vacht liggen.

Archeologen die de vondst kwamen onderzoeken,

vertelden dat dit het graf was van een hoofdman die ongeveer vijftienhonderd jaar geleden leefde, in de tijd van koning Arthur.

Uit de wonderbare kluwen van waarheid en fantasie heb ik toen mijn eigen verhaal geweven: Het magische zwaard, een verhaal in een verhaal in een verhaal. Als je het gelezen hebt, zul je begrijpen wat ik daarmee bedoel.

Ik hoop dat je dit verhaal met net zoveel plezier zult lezen als ik het geschreven heb.

Michael Morpurgo, Bryher, augustus 2001

Voordat ik mijn verhaal schreef

Voordat het gebeurde, voordat de wereld om me heen zwart werd, las ik heel veel. Nu heb ik braille geprobeerd, en ik word er steeds beter in, maar het lezen gaat zo langzaam. Daarom luister ik liever naar cassettes. Ik heb er tientallen op mijn plank. Het vervelende is dat ik ze niet uit elkaar kan houden. Daarom heb ik mijn drie lievelingsbandjes naast elkaar op mijn nachtkastje gezet. Dan kan ik ze makkelijker vinden.

Van links naar rechts zijn het: Het zwaard in de steen, Sir Gawain en de Groene Ridder en Arthur, koning van Brittannië. Ik heb die drie al zo vaak gehoord dat ik er stukken van uit mijn hoofd ken. Maar naar Arthur, koning van Brittannië heb ik het vaakst geluisterd. Niet omdat het de beste is - dat is waarschijnlijk Het zwaard in de steen - maar omdat Arthur, koning van Brittannië begint en eindigt op Bryher, een van de Scilly Eilanden, waar ik woon. Ik kan me

alle plaatsen heel goed voorstellen en dat helpt me om op te gaan in het verhaal, er als het ware in rond te zwerven, te zijn wie ik wil zijn, en te doen wat ik wil doen.

Dat is mijn probleem op dit moment. Er is zo veel wat ik niet kan doen, terwijl ik het vroeger deed zonder erbij na te denken. Gewone dingen, zoals naar de winkel gaan, over touwen springen in de haven, voetballen op het plein, tv-kijken, naar mijn vrienden gaan als ik er zin in heb, zomaar wat in bootjes varen en in de zomer samen van de kade duiken. Ik kan nog wel zwemmen, maar er moet altijd iemand bij me blijven. Dat is het ergste. Ik kan nooit mijn gang gaan zoals vroeger.

Thuis is het niet zo erg. Ik heb een soort plattegrond van het huis in mijn hoofd, met elke kamer, elke deur en elke stoel. Als mijn vader zijn sloffen niet midden in de keuken laat staan – wat hij vaak doet – en als niemand de meubels verplaatst of mijn tandenborstel ergens anders legt, lukt het me allemaal wel. Ik vind het vreselijk als ik struikel, rondtast of val. Natuurlijk lacht niemand erom. Maar soms zou ik willen dat ze het deden. In plaats daarvan worden ze allemaal stil en hebben ze medelijden met me. En dan word ik weer woedend vanbinnen.

Er is zo veel dat ik mis. Alle kleuren van de hemel en de zee, de verschillende soorten blauw, groen en grijs, en het zwart en wit van de scholeksters. Ik kan me geen kleuren

meer voorstellen in mijn hoofd, en ik kan me ook geen beeld meer vormen van de gezichten van mensen. Niet zoals ik dat vroeger kon. Iedereen is nu een stem voor me, niet meer dan een stem, zoals ik ook de scholeksters alleen maar kan horen. Ik begin eraan te wennen. Dat probeer ik mezelf tenminste wijs te maken. Het zou moeten na twee jaar. Maar ik word nog steeds boos als ik eraan denk. De pech, bedoel ik. Ik probeer er niet aan te denken, maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan.

Dat is zo fijn van verhalen ‘lezen’ of ‘schrijven’. Ik heb al een heleboel korte verhalen bedacht. Ik vind het heerlijk om te doen, want in mijn verhalen kan ik zijn wie ik wil. Ik kan mijn dromen echt laten gebeuren. Ik maak nieuwe werelden. In mijn dromen, in mijn verhalen kan ik weer ongehinderd mijn gang gaan. Ik kan weer zien. Ik kan mezelf zijn.

Ik schrijf mijn verhalen niet zoals andere mensen. De braillemachine gaat te langzaam, net als bij het lezen. Daarom spreek ik mijn verhalen in op een bandje. Zo doe ik dit nu ook, en het gaat schitterend, want het verhaal wordt er heel soepel door. Ik maak natuurlijk fouten, heel vaak zelfs, maar dan spoel ik gewoon een stukje terug en ga vandaar weer verder. Heel eenvoudig.

Een paar dagen geleden heb ik mijn eerste lange verhaal afgerond en dit is het. Ik heb er de hele zomer over gedaan om het te schrijven. Ik draag het op aan Anna – je zult gauw

genoeg merken waarom – en de titel is...

Het magische zwaard

Door Mark Bendel

Voor Anna

De duik van mijn leven

Het was helemaal mijn eigen schuld. Ik wilde stoer doen. Natuurlijk was ik eerst niet van plan om te gaan, maar ik had me niet hoeven laten overhalen door Liam en Danny. Op de terugweg met de schoolboot vanaf Tresco was het koud en winderig geweest. Het enige wat ik wilde, was naar huis gaan en mijn boek over koning Arthur uitlezen.

Toen ik thuiskwam, was mama ergens op de boerderij. We verbouwen biologische groenten, zoals uien, courgettes, tomaten en sla, om ze aan bezoekers van het eiland te verkopen. Vooral in de zomer komen er veel toeristen naar Bryher. Zoals gewoonlijk had ze iets te eten voor me op tafel gezet. Papa was naar zijn kreeftenvallen om te kijken of er wat in zat. Ik was verdiept in mijn boek en zat een boterham met pindakaas te eten, toen Liam en Danny op het raam bonsden. Ze hadden hun wetsuits aan en waren buiten adem van het rennen.

“We gaan naar de kade, Mark!” riep Liam. “Ga je mee?” Het was eigenlijk geen vraag.

“Ik ben aan het lezen,” antwoordde ik, “en het is koud.”

Liam deed of hij het niet hoorde. “Tot zo,” zei hij, en ze liepen verder.

Op Bryher waren wij drieën de enige jongens van ongeveer dezelfde leeftijd. (Er wonen maar tachtig mensen op het eiland en er is één winkel, één kerk en geen school.) We zijn samen opgegroeid, zijn elke dag samen naar Tresco gevaren voor school en hebben samen gevestigd. We hebben bijna alles samen gedaan. Ze noemden ons ‘de drie musketiers’. Als een van ons de leider was, was dat Liam, meestal tenminste. Hij was de kleinste van ons drieën en verreweg de slimste. Hij kon heel snel praten en schitterend mensen nadoen, van mevrouw Gee in haar winkel – “Blijf met je vieze handen van mijn ijsjes af!” – tot ons schoolhoofd meneer Barker – “Kijk me aan, Liam, als ik tegen je praat!”

Danny was net een grote, vriendelijke puppy, springerig en vol energie. Hij maakte ons altijd aan het lachen. Van ons drieën was ik de stilste. Meestal vond ik het wel best om mee te doen met wat de andere twee verzonnen. Ik vond het gewoon prettig om bij hen te zijn. Maar ik had ook mijn eigen geheime reden om met hen mee te doen. Dat was Anna.

Anna was de grote zus van Danny, en ik hield van haar. Zo simpel was het. Ik hield van haar. Dat kon ik haar natuurlijk

niet vertellen, want ik was tien en zij veertien. Ik hield niet alleen van haar omdat ze mooi was (ze was in alles het tegengestelde van de grote, lompe Danny), maar ook omdat we praatten – ik bedoel écht praatten – over dingen die werkelijk belangrijk waren, zoals boeken, gevoelens en scholeksters. Liam en Danny waren mijn kameraden, maar Anna was mijn beste vriendin en dat was ze al zolang ik me kon herinneren.

Ik had moeite om me op mijn boek te concentreren. Ik had er spijt van dat ik niet met hen mee was gegaan naar de kade. Plotseling schoot het me te binnen dat het vrijdag was. Misschien was Anna er ook. Ze had het weekend vrij van de middelbare school op St. Mary's. Dat gaf de doorslag. Ik zou het boek later wel uitlezen.

Ik trok mijn wetsuit aan en rende over het zandpad.

Toen ik om de hoek van het schuurtje kwam, zag ik ze allemaal op de kade rondhangen. En Anna was er. Ze had al gezwommen, zag ik, maar de twee anderen niet. Ze stonden op de rand en keken aarzelend omlaag naar het water.

De zee was ruw en donker, en niet erg uitnodigend. Ik had helemaal geen zin om te zwemmen, maar Anna had me gezien. Ik zag een kans om indruk op haar te maken en wilde die niet voorbij laten gaan. Ik rende in volle vaart over de kade en schreeuwde als een waanzinnige. Anna zwaaide en probeerde me te laten stoppen, maar ik trok me er niets van

aan.

Ik dook langs Danny, die riep dat ik moest blijven staan, en sprong. Ik maakte de spectaculairste zweefduik die ik kon, de beste duik van mijn leven, speciaal voor haar. Ik herinner me dat ik vond dat het langer leek te duren dan normaal, voordat ik het water bereikte. Daarna herinner ik me niets meer.

Net een mummie

Toen ik bijkwam, wist ik meteen dat ik in een ziekenhuis was. Nergens anders klinkt en ruikt het zoals in een ziekenhuis. Eerst dacht ik dat ik weer op bezoek was bij oma in het ziekenhuis in Truro. Maar toen drong het tot me door dat ik degene was die daar op bed lag, en niet oma. Ik kon niet zien waar ik was, want er zat een verband over mijn ogen. Ik kon het voelen. Bijna mijn hele hoofd scheen in verband gewikkeld te zijn. Iemand hield mijn hand vast en zei dat ik me niet ongerust moest maken en niet mocht bewegen. Het was mijn moeder. Ik maakte me helemaal niet ongerust. Ik had pijn. Mijn hele hoofd was zwaar van de pijn.

“Wat is er gebeurd?” vroeg ik.

“Het komt allemaal goed, Mark. Je ligt in het ziekenhuis. Je hebt een ongeluk gehad.”

“Wat is er gebeurd?” vroeg ik weer.

“Je bent van de kade gedoken. Maar het water stond te laag. Je kwam met je hoofd op een steen terecht. Je hebt

geluk gehad, Mark. Het had veel erger kunnen zijn.”

Het voelde erg genoeg, vond ik.

“Je hebt water nodig om te duiken, Mark. Wist je dat niet, domoor?” Dat was mijn vader. Zijn stem klonk vreemd, alsof hij had gehuild. Nu werd ik echt ongerust. “Je hebt een hoop drukte veroorzaakt,” ging hij verder. “Anna heeft je uit zee gehaald en je mond-op-mond-beademing gegeven. Anders was je verdronken. En de jongens zijn hulp gaan halen. Er is een helikopter gekomen en die heeft ons rechtstreeks naar Truro gevlogen.”

“Je hebt je arm gebroken en je bent geopereerd aan je hoofd,” zei mijn moeder. “Daarom moet je hier een paar dagen blijven. Ga nu maar slapen.”

Dat had ze niet hoeven zeggen. Ik begon al weg te zakken. Ik sliep dagen- en nachtenlang en werd alleen af en toe even wakker. Het duurde bijna een week, vertelden ze me later. Het leek of mijn moeder er altijd was als ik wakker werd. Er kwamen artsen en verpleegsters, meestal om vragen te stellen en soms om mijn hoofd te onderzoeken. Alleen daarvoor werd het verband eraf gehaald. Niet dat het iets uitmaakte, want mijn hele gezicht was nog zo gezwollen dat ik mijn ogen niet open kon doen om te kijken.

De artsen leken altijd heel tevreden over me. Ik herstelde goed. Ik hoefde me geen zorgen te maken, zeiden ze. De zwellingen zouden na een tijdje wegtrekken en ik zou gauw

weer naar huis kunnen. Ik kreeg elke dag bezoek, en mijn moeder vertelde hun altijd hetzelfde: dat ik veel geluk had gehad en dat alles goed zou komen.

Op een middag werd ik wakker en hoorde ik mijn moeder weer bijna hetzelfde zeggen. “Het komt goed. Maar zonder jou, Anna, zou het helemaal niet goed met hem zijn afgelopen. Geloof me.” Anna was er! In de kamer! Ze was bij me op bezoek gekomen. O, wat wou ik haar graag zien.

“En jullie, jongens,” ging mijn moeder met een huilerige stem verder – dat konden alleen Liam en Danny zijn – “het was geweldig zoals jullie hulp zijn gaan halen. Het was echt geweldig van jullie alle drie.”

Ik wist niet wat ik tegen hen moest zeggen. Ik was dolblij dat ze er waren, maar om de een of andere reden kon ik het niet zeggen. Waarom zijn de belangrijkste dingen zo moeilijk hardop uit te spreken? Nu deed ik gewoon of ik sliep onder mijn verband, en luisterde.

“Hij slaapt nu,” zei mijn moeder. “Maar de artsen zeggen dat alles goed komt met hem. Hij heeft geluk dat hij nog leeft. Blijven jullie nog even bij hem? Ik moet met de hoofdverpleegster praten. Ik ben zo terug.” Ik hoorde haar weggaan.

Een tijdje zei niemand iets. Toen fluisterde Danny: “Met al dat verband is hij net een mummie. Zo’n Egyptische mummie uit een griezelfilm, bedoel ik.” Ik kromde mijn

handen tot klauwen en richtte me met een afschuwelijk gejammer op. Daardoor kregen we allemaal de slappe lach. Het deed pijn aan mijn hoofd, maar het kon me niet schelen. Ik was zo blij en opgelucht dat ik weer bij hen was.

“Ik kom terug hoor, Mark,” zei Anna toen ze wegging. “Zo vaak als ik kan.”

Toen ze weg waren, huilde ik onder mijn verband. Niet van verdriet, maar van vreugde. Anna was bij me geweest en ze zou nog vaker komen. Over een week, of hoogstens een paar weken, zou ik naar huis mogen, hadden ze gezegd. Dan zou alles weer gewoon zijn.

In mijn zwarte gat

De volgende dag werd het verband eraf gehaald, zodat de dokter de wond aan de zijkant van mijn hoofd kon onderzoeken. “Goed zo, Mark. Heel goed,” zei de dokter. “De zwelling is helemaal verdwenen. Je kunt je ogen opendoen.”

Het kostte moeite. Het leek wel of mijn oogleden vastgeplakt zaten. Maar het lukte me. Ik deed mijn ogen open. Het probleem was dat ik niets kon zien. Ik knipperde en probeerde het nog eens. Zwart. Alles was zwart. Ik kneep mijn ogen stijf dicht en deed ze weer open. Ik had het gevoel dat ik diep in een zwart gat zat en dat er geen uitweg was. Ik verdronk in de duisternis en kon niet ademen. Mijn hart bonkte plotseling van angst.

“Dat ziet er een stuk beter uit, Mark,” ging de dokter verder, terwijl hij mijn hoofd met zijn koele handen draaide. “Een stuk beter.”

“Ik kan niets zien,” vertelde ik hem. “Ik kan niets zien.”

Er viel een lange stilte. Toen voelde ik zijn adem. Hij hield zijn gezicht dicht bij dat van mij. Hij trok aan mijn oogleden.

“En nu?” vroeg hij. “Zie je een lichtje? Kun je iets zien?”

“Nee,” zei ik.

“Wat is er met hem, dokter?” vroeg mijn moeder. Dat had ik zelf ook willen vragen. Ik hoorde aan haar stem dat ze bang was, heel bang.

“Tja, het is op dit moment moeilijk te zeggen,” zei de dokter. “Ik denk dat het gewoon een bijverschijnsel is van de verwonding. Hij heeft een flinke klap op zijn hoofd gehad. Het komt vast wel goed, na een tijdje. Maar we zullen wat onderzoek doen. Je hoeft je geen zorgen te maken, Mark.” Hij kneep in mijn schouder. “Het komt heus wel goed.”

Als ik een pond had gekregen voor elke keer dat de artsen dat de volgende maanden tegen me zeiden, zou ik rijk zijn, heel erg rijk. Maar dat kun je hen niet kwalijk nemen. Wat konden ze anders zeggen? Ze moesten proberen om me gerust te stellen. Iedereen probeerde me gerust te stellen. Toen ze me uit het ziekenhuis naar huis lieten gaan, ging het daar net zo. “Maak je geen zorgen, Mark,” zei iedereen. “Het komt allemaal goed.”

In het begin geloofde ik het nog, omdat ik het wilde geloven. Uit alle onderzoeken – en ze deden er tientallen in Truro, in Bristol en zelfs in Londen – bleek dat ik zou moeten kunnen zien. Maar ik kon het niet.

Elke ochtend als ik mijn ogen opendeed, hoopte en bad ik dat ik deze keer iets zou kunnen zien. Maar ik geloofde er niet meer in. Ik zag niets. De rest was nu allang genezen. Het gips was van mijn gebroken arm af, en de hechtingen waren uit mijn hoofd gehaald.

Danny zei vrolijk dat hij het leuker vond toen ik nog op een mummie leek. Maar Liam wist niet wat hij moest zeggen, merkte ik, en daarom zei hij heel weinig. Hij wist niet hoe hij een aardige opmerking kon maken. Dus probeerde hij het ook niet.

Alleen Anna deed niet alsof, en voelde zich niet opgelaten. Ze was gewoon zichzelf. Ze ging zitten en begon te praten over van alles en nog wat. Zonder dat ik het haar hoefde te vertellen, scheen ze als enige te begrijpen dat ik bang was en me verward en verloren voelde in een vreemde, zwarte wereld waarin ik helemaal alleen was. Ze wist dat ik wou dat iedereen gewoon deed, zoals vroeger. Dan kon ik een deel zijn van de echte wereld die ik me herinnerde, van hun wereld.

Mijn vader deed erg zijn best om me moed te geven. Hij nam me net als vroeger mee als hij ging vissen, en probeerde te doen alsof ik niet blind was. Af en toe hoorde ik mijn moeder beneden zacht huilen en ik wist heel goed waarom. Maar als ze bij me was, was ze altijd vol vertrouwen. Ze troostte en knuffelde me meer dan ooit, te veel zelfs.

Niemand gebruikte ooit het woord ‘blind’. In elk geval niet als ik het kon horen, thuis of in de verschillende ziekenhuizen. Daarom begon ik er ten slotte zelf over tegen Anna, omdat ik wist dat ze eerlijk tegen me zou zijn. “Ik ben blind, hè?” zei ik midden in een verhaal dat ze me voorlas.

“Ja,” antwoordde ze zacht. “Je bent nu blind, maar dat hoef je niet te blijven. Je arm is genezen en je hoofd ook. Waarom zouden je ogen dan niet beter worden?”

“En als ik blind blijf?” vroeg ik. “Als ik niet beter word. Wat dan?”

“Het verandert niets. Je blijft dezelfde. En ik blijf je vriendin. Dat zal ik altijd blijven.”

Toen hilde ik zoals ik nog nooit had gehuild, en Anna sloeg een arm om me heen. Ik zal niet zeggen dat het de moeite waard was om er blind voor te worden, maar het troostte me enorm. Het suste mijn angst en zorgde ervoor dat ik me minder alleen voelde in mijn zwarte gat van wanhoop.

Maar één uitweg

Daarna ging ik er langzaam en ongemerkt in berusten. Ik zou nooit meer kunnen zien. Nooit meer. Ik kon niet terug naar vroeger. Ik zou met mezelf moeten leven zoals ik was, blind en eenzaam in een eindeloze duisternis. Een tijdlang kon ik nergens anders aan denken. Ik zonk weg in een diep verdriet, een bodemloze put van verbittering en zelfmedelijden. Anna probeerde me eruit te krijgen, niet door medelijden met me te hebben, maar door met me te praten.

“Het is alsof ik levend dood ben,” zei ik een keer tegen haar.

“Dat kun je niet zeggen,” zei ze. “Je weet niets over de dood. Je hebt het niet meegemaakt, en ik ook niet. We leven. Goed, je kunt niet zien. Maar je kunt wel leven. Daar moeten we aan denken, aan leven.”

Anna kwam zo vaak ze kon naar me toe, als ze thuis was van school. Meer dan wie ook bracht ze licht in mijn

duisternis. We praatten over alle leuke dingen die we samen hadden gedaan, en lachten erom. Ze bracht een stel van haar cd's voor me mee - Robbie Williams, Britney Spears en the Corrs - en ook een paar cassettes waarop boeken werden voorgelezen: Het zwaard in de steen, Sir Gawain en de Groene Ridder en Arthur, koning van Brittannië. Daarmee verdreef ik de akelige stilte uit mijn kamer en vulde mijn leven met geluid. Dat leek te helpen. Het leidde me af, zodat ik in elk geval een tijdje niet meer zo met mezelf bezig was. Maar toen merkte ik dat ik nog iets had om me zorgen over te maken. Ik had geprobeerd het te negeren en te doen alsof het niet zo was. Maar dat kon niet meer.

Eerst hoopte ik dat het tijdelijk zou zijn en wel voorbij zou gaan. Maar het ging niet voorbij. Het werd zelfs erger. Het was iets wat ik verborgen moest houden, iets wat ik aan niemand vertelde, zelfs niet aan Anna. Sinds het ongeluk kon ik me sommige dingen niet herinneren, kleine dingen die op zich niet zo belangrijk waren. Maar ik ontdekte dat er ook grote delen van mijn leven gewoon ontbraken. Het scheen bijvoorbeeld dat we toen ik vijf was met zijn allen op vakantie waren geweest naar Canada, om op bezoek te gaan bij oom Bill, de broer van mijn vader, die in Toronto woonde. De mensen hadden het er nog steeds over. Ik herinnerde me dat ik de foto's had gezien. Het was de enige keer dat ik had gevlogen. Maar ik kon me niets meer van de vakantie

herinneren.

En ik wist ook niets meer van een tochtje naar Londen, pas een jaar geleden of zo. We waren naar de dierentuin geweest, naar het natuurhistorisch museum en de Tower, en we hadden mijn favoriete voetbalteam Chelsea zien spelen tegen Tottenham Hotspur. Maar al die gebeurtenissen waren een compleet mysterie voor me. Ik herinnerde me niet eens meer dat ik een Chelsea-fan was.

Ik ontdekte dat mijn geheugen vol gaten zat. Het was volledig onvoorspelbaar, zodat ik er nooit op voorbereid was.

Op een dag kwam de dominee bij me langs – ‘om je op te vrolijken’, zei hij. Hij begon te praten over een voorstelling van Jozef en de kleurige droommantel, die hij vorig jaar blijikbaar in de kerk had georganiseerd.

“Je hebt een mooie zangstem, Mark,” zei hij. “Dat vond iedereen. Je was een fantastische farao. Echt fantastisch.”

Ik had geen idee waar hij het over had. Ik herinnerde me er niets van. Ik verborg het zo goed mogelijk, maar ik wist nooit zeker of dat gelukt was, want ik kon natuurlijk niet aan de gezichten van mensen zien hoe ze reageerden.

Toen er steeds meer gaten in mijn geheugen bleken te zitten, werd ik doodsbang. Ik dacht dat ik niet alleen blind was, maar nu ook gek begon te worden. Het was mijn grootste, akeligste geheim en ik vertelde het aan niemand.

Maar het ergste moest nog komen. Het werd duidelijk dat

ik niet meer samen met de anderen op Tresco naar school kon gaan. Vroeg of laat zou ik naar een ‘speciale’ blindenschool moeten. Op de Scilly Eilanden was geen blindenschool. Ik zou ervoor naar het vasteland moeten. Ik moest het huis uit.

Toen het zover was, probeerde mijn moeder het me zo voorzichtig mogelijk te vertellen. “Als ze zestien zijn, moeten alle kinderen naar het vasteland voor de laatste twee klassen van de middelbare school. Dat weet je toch, Mark? Jij gaat alleen wat eerder. En het is precies de goede school voor je. Papa en ik zijn er geweest om te kijken. Ze hebben er alle goede spullen en de speciale leraren die je nodig hebt. En de school staat op een prachtig terrein. Het is in Exeter. Dat is niet zo ver. We kunnen bij je langskomen, en jij kunt vaak terug naar huis komen. Ik beloof het.”

Dit was de bevestiging dat ik echt anders was dan alle mensen om me heen, en dat ik dus ook anders behandeld moest worden.

“Het is pas aan het eind van de zomer, Mark,” zei mijn vader, terwijl hij een hand op mijn arm legde. “Het valt wel mee. Echt waar. Je zult het zien. Ik ben ook naar een school op het vasteland gegaan toen ik zo oud was als jij, en ik vond het heerlijk. Er was een heleboel te doen en ik kreeg een heleboel nieuwe vrienden.”

Ik moest weg van huis, van iedereen die ik kende en van

wie ik hield. Mijn moeder, mijn vader, Liam en Danny, en Anna. Het was ondraaglijk. Ik lag er de hele nacht aan te denken. Tegen de tijd dat ik het ochtendkoor van meeuwen en scholeksters hoorde, had ik een besluit genomen.

Er was maar één uitweg, en die zou ik nemen.

De hellebaai

Nu ik een besluit had genomen, dacht ik er niet langer over na. Nog in mijn pyjama pakte ik de pikhaak van de veranda en liep het huis uit, de tuin door naar het hek, en het pad op. Zo ver was ik in mijn eentje nog niet weest sinds het ongeluk. Ik wist dat ik, ook als ik met de m pikhaak voor me uit tastte, af en toe zou struikelen. Het pad omhoog naar de Hellebaai was rotsig en hobbelig. Zelfs als je kon zien viel het niet mee om naar boven te lopen, laat staan als je blind was. Maar ik had het al honderden keren gedaan en ik wist bijna instinctief waar ik was. Ik kon het.

Ik voelde de heuvel onder mijn voeten oprijzen toen ik bij de Heuvelhof kwam, waar Anna woonde, en waar ze nu lag te slapen. Voor haar huis bleef ik even staan. “Dag, Anna,” fluisterde ik. “Bedankt dat je het hebt geprobeerd. Bedankt voor alles. Het spijt me.” Ik voelde tranen opkomen en voelde dat ik verslapte.

Ik wendde me af en liep verder, rond het strand van Bryher en de Rolsteenbaai. Daar struikelde ik en viel hard

met mijn knie op de grond. Ik bleef even zitten terwijl ik heen en weer schommelde en wachtte tot de pijn minder werd.

Ik hoorde een troepje steenlopers piepen langs het water en luisterde naar de deining van de zee, terwijl de golven braken en het strand op spoelden. Ik wist dat het een mooie wereld was die ik ging verlaten, maar het was een wereld die ik niet meer kon zien en waarin ik me niet meer thuis voelde.

Toen ik opstond, dacht ik dat ik iemand vlak achter me hoorde. Ik bleef een tijdje staan luisteren en besloot dat ik het me had verbeeld. Het moest de wind geweest zijn die door de duinen blies. Zo vroeg was er nog niemand buiten.

Daarna werd het pad steil en gevaarlijk. Het was niet moeilijk te volgen, maar het was smal en kronkelig. Op sommige plaatsen groeide veerkrachtig gras, en soms voelde ik plotseling verraderlijke losse stenen onder mijn voeten, en gladde, natte rots. Af en toe moest ik me op handen en voeten laten zakken en op de tast verder kruipen.

Toen ik de top van de heuvel bereikte die uitkeek over de Hellebaai, sneed de plotselinge harde wind mijn adem af en verkleumde me tot op het bot. Ik hoorde het gebulder van de zee. Bij elke golf die tegen de rotsen beukte, trilde het hele eiland onder mijn voeten. Ik wist precies waar ik was, en waar ik het zou doen. Het was niet ver meer. Ik was er bijna. Ik liep zonder na te denken en zonder te voelen verder, alsof ik door een onzichtbare hand naar de rand van de klif werd

geleid. Naar het eind van mijn leven.

Achter me klonk een zachte, ijle stem. “Niet doen, Mark. Niet doen.” Toen greep een hand, een echte hand, me stevig bij mijn arm. Het was Anna. “Kom mee,” zei ze. “Kom mee. Je bent te dicht bij de rand.”

Ik verzette me niet terwijl ze me wegleidde, met haar arm om me heen. Ze hielp me om te gaan zitten op een tapijt van zacht gras en kwam naast me zitten. Ze liet me huilen tot ik geen tranen meer over had. Ze praatte niet en raakte me niet aan, maar ik voelde dat ze van me wilde weten waarom ik het had geprobeerd. Ze wilde het begrijpen. Ze had er behoefte aan.

Dus vertelde ik haar waarom ik het had gedaan. Ik vertelde haar alles over de speciale blindenschool op het vasteland, en dat ze me gingen wegsturen naar een andere wereld en dat ik niet hier mocht blijven. Ik had niets meer om voor te leven.

“Heb je het niet tegen hen gezegd? Heb je niet verteld wat je ervan vindt?” vroeg Anna me.

“Jawel. Of nee, eigenlijk niet. Ik heb het geprobeerd, maar ik kan niet zo met ze praten als met jou. En misschien hebben ze wel gelijk. Ik ben nu anders. Misschien is er geen keus en moet ik weg. Je zegt toch niets, hè? Hierover, bedoel ik.”

“Natuurlijk niet, Mark. Maar als jij hun niet vertelt wat je ervan vindt, doe ik het. We zullen het samen doen: Liam,

Danny en ik. We zullen hun vertellen dat we niet willen dat je weggaat, en dat het ook anders moet kunnen. Maar jij moet me iets beloven. Je moet me beloven, Mark, dat je het nooit zult opgeven, en dat je nooit meer plannen zult maken om zelfmoord te plegen. Beloof je dat?”

Ik beloofde het, en ik meende het ook. Een belofte aan Anna zou ik altijd houden.

We gingen op weg naar huis en ze hield mijn hand de hele weg stevig vast.

Een van ons

Er was iets wat ik niet helemaal begreep, maar pas toen we langs Anna's huis kwamen, wist ik opeens wat het was.

“Hoe wist je het?” vroeg ik. “Hoe heb je me gevonden?”

“Dat was raar. Heel raar. Meestal word ik niet zo vroeg wakker. Maar ik werd ergens door gewekt. Het was alsof ik een stem hoorde in mijn hoofd. Misschien was het in een droom. Ik weet het niet. Ik wilde net weer gaan slapen, toen ik buiten voetstappen hoorde. Ik deed het raam open en daar liep jij in je pyjama over het pad. Ik dacht dat je aan het slaapwandelen was. Ik kon geen andere verklaring bedenken. En ik wist dat je slaapwandelaars niet wakker mag maken. Daarom liep ik achter je aan. Maar tegen de tijd dat je de Hellebaai bereikte, wist ik dat je niet slaapwandelde. Je scheen precies te weten waar je naartoe ging. Het kwam niet bij me op dat je van plan was om...Dat begreep ik pas op het laatste moment, toen je naar de rand liep.”

“Ik ben blij dat je me hebt tegengehouden,” zei ik.

“Ik ook,” zei ze, en ze kneep in mijn hand. “Ik zal met de anderen praten. We bedenken wel iets. Maak je geen zorgen.”

Ze bracht me tot aan mijn voordeur en liet me toen alleen. Ik had geen moeite de weg naar binnen te vinden en het lukte me om naar boven te gaan en in bed te kruipen zonder iemand wakker te maken. Ik was doodmoe en viel bijna meteen in slaap. Toen mijn moeder me wekte, was het alsof alles een lange droom was geweest die ik me nog vaag herinnerde. Maar mijn pijnlijke knie en vieze voeten waren echt en overtuigden me ervan ik het niet allemaal gedroomd kon hebben.

Pas toen Anna, Danny en Liam ‘s avonds bij ons langskwamen en Anna begon te praten, wist ik heel zeker dat ik niets ervan had gedroomd, helemaal niets. Die nacht had Anna hoog op de rotsen bij de Hellebaai opnieuw mijn leven gered.

“We hebben met zijn allen gepraat,” begon Anna. “We hebben nagedacht en...nou ja, Mark zegt dat u hem wilt wegsturen naar een soort speciale school op het vasteland. En we...”

“Nee, Anna,” viel mijn moeder haar in de rede. “Dat is niet waar, en het is ook niet eerlijk. Het ligt heel anders. We willen Mark helemaal niet wegsturen. Natuurlijk willen we dat niet, maar het moet. Hij kan niet meer naar de school op

Tresco. Dat zou te moeilijk zijn voor de leraren, en ook voor Mark. Ze zouden het gewoon niet aankunnen. Hij moet nu les krijgen van speciale leraren, die hem kunnen leren lezen en schrijven in braille, en zo. Dat kan niet hier op de eilanden.”

“Het kan wel.” Dat was de stem van Liam. “We hebben het aan iedereen gevraagd. Mijn vader zegt dat er op St. Mary’s een mevrouw is komen wonen, die net met pensioen is gegaan. Mijn vader heeft aan haar bungalow geklust. Ze is blind en kan braille lezen, en ze is lerares geweest op het vasteland. Mijn vader heeft haar opgebeld en gevraagd of ze Mark les wil geven, en dat wil ze wel. Ze is heel aardig, zegt hij.”

“En kent u die mensen op St. Agnes met een stuk of zes kinderen?” Dat was Danny, die nu ook zijn mond opendeed. “Ze verbouwen al hun eigen groenten en hebben in de zomer een café voor de toeristen. Vlak bij de vuurtoren. Die mensen geven hun kinderen zelf thuis les, en het gaat best. Ze kunnen lezen en schrijven, en voetballen en zo. Net als wij.”

“Daarom dachten we...” Dat was Anna weer, die meer zelfvertrouwen kreeg. “We hebben samen bedacht dat u Mark hier thuis les zou kunnen geven en dat hij voor zijn braillessen naar die mevrouw op St. Mary’s zou kunnen gaan. Dan hoeft hij niet bij ons weg. Daarom hebben we een verzoekschrift voor u. Iedereen heeft het ondertekend, of in

elk geval iedereen die we konden vinden. We willen allemaal dat Mark hier op Bryher blijft. Hij hoort hier bij ons.”

Een tijdje zei niemand iets. Ik hoorde papier ritselen. Waarschijnlijk lazen mijn vader en moeder het verzoekschrift. Toen stond een van hen plotseling op en liep de kamer uit. Het klonk als de voetstappen van mijn moeder.

“Nou, Mark,” zei mijn vader, “het lijkt erop dat je vrienden net zomin willen dat je weggaat als wij. Je moeder is een beetje van streek, Mark. Ze is niet boos, hoor. Ze is alleen onder de indruk van alle aardige dingen die ze in dit verzoekschrift hebben geschreven. Zal ik het voorlezen?”

Wij allemaal die deze brief hebben ondertekend willen dat Mark hier bij ons blijft op Bryher en niet weggaat naar een school op het vasteland. Hij is hier bij ons opgegroeid. Hij hoort hier thuis. Hij is een van ons, een lid van de Bryher-familie, en we willen hem niet kwijt.

En daarna heeft iedereen het ondertekend. Er staan ook aardige opmerkingen bij. Mevrouw Gee van de winkel schrijft: ‘Jullie mogen Mark niet wegsturen. Ik zou zijn vieze vingers missen.’ En hier is er nog één, van oude Percy van het boothuis: ‘Wij zullen zijn ogen zijn. Laat hem blijven.’ En er zijn ook kindertekeningen van dolfijnen, papegaaiduikers en een olifant. Ik zou niet weten wat die daar doet. Hij heeft vijf

poten!”

Hij zweeg even. “Ik moet natuurlijk met Marks moeder praten,” ging hij verder, “en ik kan niets beloven. Maar als die mevrouw op St. Mary’s het echt kan en wil, zullen we het proberen. Ik weet niet of wij goede leraren kunnen zijn voor Mark. Eerlijk gezegd was het niet eens in ons opgekomen. We moeten goed nadenken met zijn drieën, en met elkaar praten. Maar we zullen proberen hem hier bij ons te houden. Dat beloof ik. We zullen ons best doen. Daar kunnen jullie op vertrouwen.”

‘Ik ben zo blij’

Dankzij Anna’s verzoekschrift mocht ik dus thuisblijven. Als het weer goed genoeg was, ging ik drie keer per week naar St. Mary’s voor mijn braillelessen bij mevrouw Parsons. Mijn vader ging minder vaak vissen en werkte veel op de boerderij, zodat mijn moeder tijd had om mij les te geven. Ik schoot niet zo hard op met mijn braillelessen als had moeten, want ik deed niet elke dag mijn huiswerk en had moeite om me te concentreren op het gevoel in mijn vingers.

Tijdens haar lessen leerde mevrouw Parsons me veel meer dan alleen braille. Ze leerde me om wat minder negatief te zijn en mijn blindheid te aanvaarden. Ik hoefde er natuurlijk niet blij mee te zijn, maar ik moest ook niet alsmaar zoveel woede voelen. Zijzelf was bijna haar hele leven blind geweest, na een of andere ziekte. Toch had ze twee kinderen grootgebracht. Ze had veel gereisd en had Engels gegeven aan een school in Manchester. Zonder te kunnen zien.

“Ik bekijk het zo,” zei ze (en ze zei het vaak, want mevrouw

Parsons herhaalde zichzelf nogal eens). “Iedereen daar buiten heeft vijf zintuigen, behalve jij en ik. Wij hebben er vier. Maar het gaat erom wat je ermee doet, Mark. Geloof me, we kunnen heel wat beter zien dan zij. Met onze oren kunnen we geluiden zien. Zij niet. Wij kunnen zien met onze neus, onze tong en onze vingers. Zij niet. Wij vormen de beelden in ons hoofd. Ja toch? We hebben geen ogen nodig.”

Ze had een lievelingsliedje, dat ze heel vaak voor me zong om me op te vrolijken. Het begon met: “Ik ben zo blij.” En wat belangrijker was, ze bakte de lekkerste citroencake die ik ooit had gegeten.

Thuis had mijn moeder met hulp van de leraren op school een heel lesprogramma voor me uitgewerkt, dat gebaseerd was op bandjes en de radio. Voor projecten gebruikte ze ook internet, waarvan ze de teksten dan voorlas. En soms, bij bijzondere gebeurtenissen zoals sportdagen, toneelvoorstellingen en concerten, voer ik met Liam, Danny en de anderen mee voor een dagje school op Tresco. Dan leek het weer net als vroeger.

Mijn moeder was geen geboren lerares, maar ze was niet erger dan sommige andere die ik had gehad. Af en toe snauwde ze een beetje tegen me, vooral met rekenen. Dan kregen we ruzie en hadden een tijdje een slecht humeur. Maar uiteindelijk sloten we weer vrede.

Bij opstellen schrijven was ze beter op dreef. “Je vond het

op school altijd heerlijk om verhalen te schrijven,” zei ze op een dag tegen me. “Dat zou je nu ook kunnen doen. Gebruik je geheugen om te zien. Gebruik de ogen van je geest. Dan kun je bij het schrijven net zo goed zien als wie ook. Als jij het dicteert, schrijf ik het voor je op.” Daarna deden we dat vaak. En ze had gelijk. Ik merkte dat ik mijn verhalen in mijn hoofd kon zien terwijl ik ze vertelde, en dat was fantastisch.

Op aanraden van mevrouw Parsons, en waarschijnlijk om mijn zelfvertrouwen op te krikken, nam mijn vader me zoveel mogelijk mee op de tractor als hij op het land ging werken. Ik kreeg ongeveer een halve dag les van mijn moeder in de keuken, en dan ging ik na het middageten met mijn vader op de boerderij werken. In het begin had hij natuurlijk niet veel aan me. Maar na een tijdje kon ik het varkensvoer voor hem mengen, de schuur vegen, de kippen voeren, de eieren rapen, de groenten naar het stalletje voor het huis brengen en het geld ophalen dat de bezoekers in het doosje achterlieten. Naarmate ik meer deed en me nuttiger kon maken, kreeg ik een beter gevoel over mezelf, en over alles.

De weekends waren het fijnst, want op vrijdagavond kwam Anna thuis van haar school op St. Mary's. We maakten samen lange wandelingen over het eiland, van de Samsonheuvel naar de Rietbaai, boven langs de Hellebaai en terug over de hei, door de varens langs de Galgenheuvel naar het café, waar we een cola dronken, en dan langs het strand naar de

Groenebaai weer naar huis. Anna was mijn ogen en vertelde me alles wat ze zag: de vogels, de boten en de mensen. Soms hoorde ik een scholekster, een torenvalk of een plevier voordat zij hem zag, en dan wees ik hem aan. Dat vond ik fijn.

Bij laagwater brachten we vaak een bezoek aan de steen waarop ik met mijn hoofd terecht was gekomen en die iedereen op het eiland nu ‘Marks Steen’ noemde. Ik stampte erop en vertelde hem precies wat ik van hem vond. En Anna lachte. Ik vond het heerlijk om haar te horen lachen. Dit waren voor mij de hoogtepunten van de week. Vaak waren we allebei stil, maar het was een gouden stilte, een gouden tijd.

Ik had haar niets durven te vertellen over mijn geheugenverlies. Het probleem was dat ik niet wist hoeveel van mijn leven er ontbrak. Telkens als ik iets nieuws ontdekte dat ik had moeten weten maar helemaal vergeten was, begon ik me meer zorgen te maken. Er waren hele gebeurtenissen waar ik niets meer van wist. Ik lag ‘s nachts wakker en pijnigde mijn hersenen om me iets te herinneren van ons bezoek aan Londen of de reis naar Canada, maar mijn geheugen bleef volstrekt onbetrouwbaar en vol doodlopende stegen die nergens heen leidden.

Er was nog iets anders dat me ‘s nachts wakker hield. We hadden geldzorgen. Doordat mijn vader niet meer zo vaak kon gaan vissen, verdienden we minder aan kreeften en krabben. En tot overmaat van ramp mislukte ook nog eens de

aardappeloogst. De meeste aardappelen waren gewoon verrot in de grond. Ik wist dat mijn lessen bij mevrouw Parsons geld kostten, meer geld dan mijn ouders hadden. Ik hoorde hen er beneden bezorgd over praten en ruziën, en ik begreep natuurlijk heel goed dat ik de belangrijkste oorzaak was van de problemen. Als ik erbij was, deden ze vrij vrolijk over alles. Maar ik voelde hoe moe en overwerkt ze waren.

Mijn vader was altijd een luidruchtige, lachende man geweest, vol energie en grappen. Maar in een paar maanden was hij enorm veranderd. Doordat hij het werk van mijn moeder erbij probeerde te doen, moest hij veel langer werken dan vroeger. Hij was uitgeput. 's Avonds viel hij vaak in zijn stoel voor de televisie in slaap. Dat overkwam hem vroeger nooit. Als ik met hem meeging om te werken, maakte hij lang niet zoveel grappen als vroeger, en hij praatte veel minder. Soms kon ik voelen dat hij alleen wilde zijn en dat hij toch maar last van me zou hebben op de boerderij. Dan bleef ik binnen en luisterde naar de cassettes die Anna me had geleend, en probeerde op te gaan in een verhaal.

Arthur, koning van Brittannië was mijn lievelingsverhaal. Het gaat over een jongen die op de Scilly Eilanden woont. Op een dag vindt hij koning Arthur, die nog leeft en met zijn hond in een grot op de Oostelijke Eilanden woont. De oude koning vertelt hem alles over zijn leven, en over de ridders van de Ronde Tafel. Ik luisterde er telkens opnieuw naar, tot

ik het bijna uit mijn hoofd kende. Het leek allemaal zo echt, alsof het waar gebeurd was. Ik had het gevoel dat ik de jongen in het verhaal was, en dat het geen verhaal was, maar werkelijkheid.

'Wees eens lief, Mark'

Op een middag lag ik op mijn bed voor de zoveelste keer te luisteren naar het verhaal over Gawain en de Groene Ridder, toen mijn moeder binnenkwam. “Mark,” zei ze, “wees eens lief en ga je vader halen voor de thee. Hij is aan het ploegen in het aardappelveld, geloof ik. Kun je de weg daarheen vinden?”

Ik had er helemaal geen zin in. Ik wou niet lief zijn, wou dat ze dat niet had gezegd. Ik was aan het luisteren.

“Moet dat?” bromde ik.

“Mark!” zei ze op die bepaalde manier van haar. Dus ging ik.

Ik had natuurlijk mijn pikhaak nodig, maar ik kon nu makkelijk de weg vinden op de boerderij. Ik kende elk hek, elke haag en elke hobbel in de paden. Ik wist door hun gezang waar de lijster nestelde, en waar de merel. Ik had de hele boerderij met zijn geluiden en geuren haarscherp in

mijn geheugen gegrift. Ik had de pikhaak alleen nodig voor onverwachte obstakels die rondslingerden of de weg versperden, zoals een emmer, een hooivork of de tractor.

Ik was al eens tegen de tractor aan gelopen. Ik was er flink van geschrokken en had er ook een flinke bult op mijn voorhoofd aan overgehouden. Maar nu wist ik dat de tractor niet in de weg kon staan. Ik hoorde hem heen en weer ronken in het aardappelveld onder aan de Samsonheuvel. Dus liep ik verder, terwijl ik met mijn pikhaak vol vertrouwen voor me uit zwaaide en tikte. Ik tilde mijn voeten goed op om niet over de stenen te struikelen. De wind fluisterde in de heg en toen ik dichterbij kwam, rook ik de verse, ijzerachtige lucht van de geploegde aarde.

Ik herinner me dat ik de ploegvoren in het veld erg onvoorspelbaar vond. Ik had moeite om eroverheen te lopen en wankelde verder in de richting van het geluid van de tractor. Ik zwaaide voortdurend met de pikhaak en riep mijn vader. Plotseling voelde ik de grond onder mijn voeten wegzakken. Ik viel als een steen, recht omlaag, en graaide naar iets om me aan vast te houden. Maar ik greep in de lucht. Ik kwam met een klap neer en viel op mijn handen en voeten. Blijkbaar was ik niet zo heel diep gevallen, want ik was ongedeerd. Ik was geschrokken en ik was doodsbang, maar dat was alles.

Ik tastte om me heen. Aan alle kanten waren wanden van

aarde. Ik krabbelde in paniek overeind. Boven mijn hoofd was ook een dak van aarde. Ik zocht naar het gat waar ik doorheen gevallen moest zijn, en was opgelucht toen ik het vond. Ik was al bang dat ik volledig ingesloten was. Ik probeerde me op te hijsen door het gat, maar de aarde gaf telkens mee en viel boven op me. Al die tijd had ik het geronk van de tractor wel gehoord, maar nu pas drong het tot me door dat het erg dichtbij was. Het kwam steeds dichterbij, recht op me af.

Ik dacht dat mijn vader me had zien vallen, of me had ontdekt toen ik vocht om uit het gat te komen. Nu kwam hij me helpen. Maar waarom ging hij dan niet langzamer rijden? Waarom stopte hij niet? Ik schreeuwde en zwaaide. Maar hij reed in volle vaart verder. De motor van de tractor ronkte, dreunde, bulderde. Dichter- en dichterbij. Recht op me af.

Kale botten

Ik gilde en zwaaide. Maar het had geen zin. Ik wachtte zo lang als ik durfde. Op het allerlaatste moment dook ik omlaag in het gat en wierp me op de grond. Ik maakte me zo klein mogelijk en krijste van angst. De tractor was bijna boven me toen de motor eindelijk langzamer ging draaien en stilviel. Ik hoorde mijn vader roepen en krabbelde overeind. Ik tastte naar het gat boven me, vond het en stak mijn hoofd erdoor naar buiten.

“Mark? Verdomme, Mark,” zei mijn vader, “hoe ben je daar in vredesnaam terechtgekomen?” Hij greep mijn uitgestrekte armen, hees me op en liet me met een plof op mijn knieën op de geploegde aarde vallen. Toen barstte hij in lachen uit, zonder dat ik wist waarom. Hij bleef lachen.

“Waarom lach je?” vroeg ik.

“Om jou,” antwoordde hij. “Je zou jezelf eens moeten zien. Je lijkt wel een schoorsteenveger.” Nog steeds lachend veegde hij het vuil van mijn gezicht. Nu begon ik ook te

lachen, van pure opluchting en omdat ik me kon voorstellen hoe ik eruitzag. Toen hij me had schoongemaakt en we niet meer lachten, richtte mijn vader zijn aandacht op het gat.

“Het zal wel een oude drainagebuis zijn die gebarsten of gebroken is,” zei hij. “Dat gebeurt soms. Het water lekt eruit, zodat er een kleine modderpoel ontstaat onder de grond. De poel wordt groter en als hij dan opdroogt, heb je een soort onderaardse grot. Ik zal eens gaan kijken. Jij blijft waar je bent.”

Toen hij weer wat zei, klonk zijn stem ver weg en dof. Ik begreep dat hij omlaag tuurde in het gat. Ik was goed geworden in het begrijpen van dat soort dingen.

“Aardedonker. Ik zie niets. Ik ga later nog wel eens kijken met een zaklantaarn. Kom mee.” Hij hielp me overeind en hees me naast hem op de tractor, en we reden terug naar huis.

Van mijn moeder mocht ik het huis niet in. Ze liet me op de veranda staan en trok daar mijn kleren uit. Daarna moest ik meteen naar boven en in bad. “Het zit overal,” klaagde ze. “In je haar, in je oren, in je neus, in je nek, overal.” Ze waste mijn haar en mopperde aan één stuk door – maar half voor de grap – over alle ongelukken die ik kreeg.

“Wat is dat toch met jou, Mark? Je duikt op de rotsen, in plaats van in het water. Je duikt in gaten die er eerst helemaal niet waren. Wat is het volgende? Heb ik nog niet genoeg grijze haren? Papa zegt dat hij je maar net op tijd zag. Nog een

paar meter, zegt hij, en hij zou dwars over je heen gereden zijn.”

Later wreef ze beneden in de keuken mijn haar droog. Ze klaagde nog steeds over wat er had kunnen gebeuren, toen ik mijn vader het pad op hoorde komen. Hij stopte niet bij de deur om zijn schoenen schoon te stampen, zoals hij anders altijd deed. Hij stormde meteen de keuken binnen.

“Het is geen gebarsten drainagebuis. Het is helemaal geen drainagebuis.” Hij was buiten adem van opwindning. “Weten jullie wat het is? Het is een soort grafkelder. Ik heb met de zaklantaarn naar binnen geschenen. Echt waar, het is een graf.”

Ik werd plotseling niet goed. Ik was in een graf gevallen! Ik had languit in een graf gelegen! Nu herinnerde ik me pas dat het niet zacht was geweest onder me. Het had aangevoeld als stokken en stenen. Maar het waren geen stokken en stenen. Het waren botten, kale botten! Er liep een koude rilling over mijn rug.

“Er ligt van alles in,” ging mijn vader verder.

“Stil!” riep mijn moeder, die zei wat ik dacht. “Ik wil het niet weten. Ik wil er niets over horen.”

Mijn vader ging toch verder. “Nee, nee, je begrijpt het niet. Geen lijken of botten. Zo’n graf is het niet. Het is een oude grafkelder, zoals die graven op de Samsonheuvel. Je weet wel, waar ze die hoofdmannen hebben begraven, vijftien- of

zestienhonderd jaar geleden. Voorzover ik weet waren die altijd leeg als ze ontdekt werden. Er was al iemand in geweest, die ze had geplunderd. Maar deze is niet leeg. Er ligt van alles in.”

“Wat dan?” vroeg mijn moeder.

“Dat weet ik niet zeker, voordat ik goed gekeken heb. Maar er ligt daar beneden in elk geval een zwaard, en iets wat op een schild lijkt. Echt, ik maak geen grapje.”

“Geen lijk?” vroeg ik nog steeds vol afschuw, maar ik vond de griezelige ontdekking toch ook wel spannend.

“Ik heb er geen gezien. Het zal wel tot stof zijn vergaan, denk ik. Tenslotte heeft hij daar heel lang gelegen, wie het ook was.”

“Dat stof heb ik over me heen gehad,” bedacht ik vol afschuw, en ik rilde weer over mijn hele lichaam.

“Het zou belangrijk kunnen zijn,” ging mijn vader verder. “Het zou een belangrijke archeologische vondst kunnen zijn, bedoel ik. En ook waardevol.”

“Waardevol?” zei mijn moeder. “Hoe bedoel je, waardevol?”

“Nou ja, er zou goud kunnen liggen, en allerlei sieraden. Je kunt nooit weten. Herinner je je die Saksische armband die een toerist een tijdje geleden op het strand van St. Martin’s heeft gevonden? Die heeft in Londen een klein fortuin opgebracht, hè? Die dingen zijn veel waard.”

“Nee, voor ons niet,” antwoordde mijn moeder. “Als ik me onze pachtovereenkomst goed herinner, en dat geloof ik wel, dan hebben wij geen enkel recht op wat er op onze boerderij gevonden wordt. Hier geldt niet: wie het vindt mag het houden. Het is allemaal voor het hertogdom Cornwall, onze landheer. Dat staat in de pachtovereenkomst.”

“Goed, misschien heb je gelijk,” zei mijn vader. “Maar het is wel waardevol, hè? En het is op onze boerderij. Wij hebben het gevonden. Nou ja, Mark heeft het gevonden en ik heb geploegd zodat hij het kon vinden. Dat komt op hetzelfde neer. In elk geval is het nu even van ons, en wij gaan er als eersten naar kijken.”

“Als je het mij vraagt, kun je het beter laten liggen,” zei mijn moeder, terwijl ze thee inschonk alsof er niets was gebeurd. “Het is geen goed idee om daar te gaan graven en alles kapot te maken. Dat zou grafschennis zijn. Bovendien mag het niet. Daar zijn deskundigen voor. Archeologen die er verstand van hebben. Je moet ervan afblijven.”

Ik begon me nu minder zorgen te maken over de botten en het stof. Ik dacht na over wat mijn vader had gezegd – dat het graf ongeveer vijftien- of zestienhonderd jaar oud was. Dan stamde het uit de vijfde eeuw na Christus. Dat was toch ook de tijd waarin koning Arthur leefde? De koning Arthur van mijn cassette?

“We hoeven toch niets kapot te maken?” zei ik. “We

kunnen alleen het zwaard en het schild meenemen. Tenslotte hebben wij het graf gevonden, toch?”

“Bovendien kunnen we het gat niet zomaar openlaten,” ging mijn vader verder. “Er lopen altijd toeristen rond. Iemand zou erin kunnen vallen en gewond raken. Dat willen we toch niet?”

Mijn moeder probeerde hem in de rede te vallen, maar hij was niet in de stemming om naar bezwaren te luisteren. “Weet je wat? Ik rij met de tractor en de aanhanger naar het veld, haal het zwaard en het schild naar boven, maak de aanhanger los, laat hem over het gat staan en kom terug naar huis. Daar ben ik wel even mee bezig. En morgenochtend, als we het zwaard en het schild goed hebben bekeken, leg ik ze terug waar ze vandaan komen. Heel eenvoudig. Niemand hoeft het te weten.

“Is dat geen wonder?”

Ik wilde met hem meegaan, maar het mocht niet van mijn moeder. Ze had al een keer moeten toegeven en was beslist niet van plan dat nog eens te doen. “Je hebt je braillehuiswerk voor mevrouw Parsons,” zei ze vastberaden. “Je zegt telkens dat je het gaat doen, maar je hebt het nog steeds niet gedaan. Wat heeft het voor zin dat we voor die lessen betalen als...” Enzovoort, enzovoort.

Ik gaf het op, want ik kon aan haar toon horen dat het hopeloos was. Ik ging naar boven naar mijn kamer, maar ik kon me helemaal niet op mijn huiswerk concentreren. Ik was veel te opgewonden. Het enige waaraan ik kon denken was dat zwaard. Een zwaard uit de tijd van koning Arthur, Lancelot, Gawain, Tristan en Percival! Wij hadden het ontdekt! En straks zou ik het vasthouden!

Uiteindelijk legde ik mijn huiswerk helemaal weg en zette mijn Arthur-cassette op. Het was het deel waarin koning

Arthur in een boot het meer op vaart en een in zijde gehulde arm uit het water oprijst en hem Excalibur aanbiedt, het magische zwaard dat hem zijn koninklijke macht geeft en dat hij zijn hele leven zal gebruiken in zijn strijd tegen het kwaad. Ik luisterde nog steeds naar het verhaal toen ik de tractor het erf op hoorde rijden.

Toen ik beneden kwam, was mijn vader al in de keuken. Ik hoorde dat mijn moeder mopperend kranten uitspreidde op de tafel.

“Echt, we zouden dit niet moeten doen,” zei ze. “Het is verkeerd en het is ook onhygiënisch.” Plotseling hield ze op met praten. Ik hoorde dat ze naar adem snakte. Toen volgde er een stilte. “O, mijn god! Wat mooi! Kom hier, Mark, en voel eens.” Ze pakte mijn hand en leidde die naar het zwaard. “Voel je het?” fluisterde ze. “Voel je het? Het is ongelooflijk, ongelooflijk. Voel je het? Is dat geen wonder?”

Ik liet mijn handen langs het hele zwaard glijden, van het handvat tot de punt. Het was reusachtig en reikte van het ene eind van de tafel tot het andere. Ik had verwacht dat het door de tijd zou zijn aangetast, maar dat was niet zo. Het hele lemmet was glad, behalve waar het gegraveerd was. Ik kon de patronen voelen. Ik voelde het handvat en pakte het vast. Op het moment dat ik dat deed, explodeerde er in mijn duisternis plotseling een licht dat meteen weer verdween en miljoenen felle vonken achterliet die rondwervelden in mijn

hoofd. Ik probeerde het zwaard los te laten, maar kon het niet. Het was alsof mijn hand vastgelijmd was aan het handvat.

“Stel je voor,” hoorde ik mijn moeders stem van ver weg zeggen, “het heeft al die jaren daar onder het aardappelveld gelegen en toch is het nog zo gaaf. Het is een wonder, gewoon een wonder. Moet je dat lemmet zien. Alle gegraveerde versieringen zijn nog zichtbaar.”

Mijn hand kwam plotseling los. Ik liet het zwaard vallen en wankelde achteruit, terwijl ik naar mijn hand greep.

“Wat is er, Mark? Je bent zo bleek. Voel je je wel goed?” vroeg mijn moeder. Ik kon niet antwoorden. Ik was verbijsterd, ademloos en niet in staat iets te zeggen.

“Wacht maar tot je het schild ziet,” zei mijn vader. “Ik zal het uitpakken. Ik had ze allebei in zakken gewikkeld, Mark, zodat niemand ze kon zien. We willen niet dat een of andere bemoeial erachter komt, hè? Ga je even een stukje opzij?” Ik hoorde de kranten verschuiven toen hij het schild op de tafel legde.

“Moet je dat zien!” zei mijn moeder. “Wat een zwaar ding! Hoe konden ze dat vasthouden en tegelijk vechten? Volgens mij is het brons. Brons met leer. Niet te geloven, zeg. Niet te geloven. Er zitten krassen op, Mark. Van sneden en houwen. Dat is vast in de strijd gebeurd.”

“Kom, Mark.” Deze keer was het mijn vader die mijn hand vastpakte om me naar de tafel te leiden. Maar ik trok

mijn hand los.

“Wat is er?” vroeg hij.

“Ik wil het niet aanraken,” zei ik, terwijl ik terugdeinsde.

“Ik wil het gewoon niet.”

Buiten in de nacht klonk de misthoorn van de vuurtoren op de Bisschopsrots, alsof hij me waarschuwde en tegelijkertijd naar zich toe riep. Ik huiverde over mijn hele lichaam.

'Toeval bestaat niet'

Die hele avond vroeg ik me af welke beroemde hoofdman lang geleden het zwaard en het schild had gedragen. In welke veldslagen had hij gevochten? Welke ridders had hij gedood? Hoe was hij zelf gestorven? Ze maakten foto's van het zwaard en het schild naast elkaar op de keukentafel, daarna één met mij in beeld terwijl ik erbij stond, en toen nog één met de zelfontspanner van ons alle drie, lachend en met onze armen om elkaar heen.

Al die tijd zag ik nog vonken in mijn hoofd. Ik had een enorme kracht gevoeld in dat zwaard, en hoewel ik het heel spannend vond, maakte het me vooral bang. Toch was ik in de verleiding om het nog eens te proberen, om mijn hand uit te steken en het aan te raken. Maar ten slotte kon ik het toch niet.

"Ik zal ze morgenochtend meteen terugleggen en dan het kantoor van het hertogdom bellen," zei mijn vader. "Ze zullen wel meteen een archeoloog sturen om ze weg te halen

en de vindplaats te onderzoeken. We moeten maar proberen er zoveel mogelijk plezier van te hebben, zolang we ze hier in huis hebben.”

Tijdens een haastige avondmaaltijd van tosti's met kaas en mosterd – mijn lievelingseten – praatten we aan één stuk door over het bijzondere toeval, dat het op onze boerderij was gebeurd, en dat wij ze hadden gevonden.

Toen zei mijn moeder iets heel vreemds: “Toeval bestaat niet, Mark. Alles heeft een bedoeling.”

“Ook dat ik die dag van de kade ben gedoken en met mijn hoofd op die steen terecht ben gekomen?” zei ik.

“Ja,” antwoordde ze, “misschien zelfs dat.”

Later maakte mijn moeder tekeningen van het zwaard en het schild, voor het geval de foto's mislukten, zei ze. We bleven de halve nacht op. We hadden geen van allen zin om te gaan slapen. Het was alsof het zwaard en het schild ons betoverd hadden en we niet aan de betovering wilden ontsnappen.

Toen we ten slotte toch naar boven liepen en het zwaard en het schild op de keukentafel lieten liggen, kon ik het niet laten om nog één keer achterom te kijken. Natuurlijk kon ik niets zien. Maar plotseling kwamen de wervelende vonken in mijn hoofd tot rust. Ze maakten plaats voor een kloppende gloed, die eerst mijn hoofd en daarna mijn hele lichaam vulde met een heerlijke warmte. Ik rilde van genot.

Mijn moeder voelde het blijkbaar, want terwijl we de trap op liepen, sloeg ze een arm om me heen om me gerust te stellen. “Het is goed, Mark,” zei ze. “Je hoeft nergens bang voor te zijn.”

“Ik ben niet bang, mama,” zei ik. Het was waar. Al mijn angst voor het zwaard was verdwenen. Ik voelde nu een hevig verlangen, bijna een behoefte, om er weer dichtbij te zijn en het niet alleen aan te raken, maar het op te tillen, vast te houden en te bezitten, al was het maar voor even.

Terwijl ik langs de muur tastte op weg naar mijn kamer en mijn knokkels over het vertrouwde ruwe behang liet glijden, schoot het me te binnen dat ik dat kon doen. Ik ging het doen. Ik zou wachten tot ze sliepen, en dan naar beneden gaan en het zwaard in mijn hand houden.

“Denk erom, Mark,” zei mijn vader nadat hij me welterusten had gezegd, “geen woord tegen wie dan ook. We hebben ze alleen gevonden in het aardappelveld. Maar we hebben ze nooit in huis gehad, oké?”

Toen ze hun kamer binnengingen, hoorde ik mijn moeder nog steeds tobben. “Toch vind ik dat je ze niet zomaar mee naar binnen had mogen nemen. Als iemand dat nou ontdekt?”

“Dat gebeurt niet,” antwoordde mijn vader. “Niemand heeft me gezien. Mark zegt niets, en wij ook niet. Wat denk je dat ze gaan doen? Naar vingerafdrukken zoeken? Wat kan er

nou misgaan? Als ik het zwaard en het schild morgenochtend heb teruggelegd in het graf, vinden ze ze daar gewoon. Het is toch een rommeltje daar beneden, met allemaal stenen en gevallen aarde. Ze zien het verschil niet. Je piekert te veel. Geniet er nou maar van. Stel je voor! Dat graf is misschien wel vijftienhonderd jaar oud, en na al die tijd zijn wij de eerste mensen die dat zwaard zien.”

Een tijdje later hoorde ik mijn moeder zeggen: “Weet je wat ik wou? Ik wou dat Mark het had kunnen zien.”

“Misschien hééft hij het ook gezien,” zei mijn vader. “Op zijn eigen manier, bedoel ik. Die jongen heeft een ongelooflijke fantasie.”

“Ja, waar zou hij die vandaan hebben? In elk geval niet van vaderskant,” zei mijn moeder spottend.

“O, dank je,” antwoordde mijn vader, en toen lachten ze allebei.

Ik lag daar in bed en hoorde ze gedempt verder praten, maar ik luisterde niet meer. De warme gloed in mijn hoofd was er nog. Net als bij de duisternis waaraan ik gewend was, kon ik er niet doorheen kijken. Maar het was zoveel prettiger en zoveel makkelijker om mee te leven dan die eindeloze duisternis. Ik wist, zonder een spoorje twijfel, dat de gloed in mijn hoofd afkomstig was van het zwaard.

Mijn vader en moeder praatten veel langer dan anders. Ik wist dat ik moest wachten tot ze vast in slaap waren.

Maar het kostte me moeite om wakker te blijven. Ik zakte telkens weg en vocht me dan terug vanaf het randje van de slaap. Buiten hoorde ik weer de misthoorn van de Bisschopsrots. Ik stelde me voor dat de mist kwam aanrollen over Annet en St. Agnes en over de zee naar Bryher dreef. Ik hield van mist. Als het mistig was, kon niemand veel zien en was er niet zo'n groot verschil tussen mij en de anderen.

Daarom hield ik ook van dromen. In mijn dromen was ik net als iedereen. Ik kon zien. Ik kon weer net zo goed zien als vroeger. De hele wereld van mijn dromen was helder, kleurig en levendig, vol met de gezichten en plaatsen die ik zo goed kende en waarvan ik hield. Ik kon scholeksters, jan-van-genten en steenlopers zien en naar de sloep van Bryher kijken die snel door de Geul van Tresco voer. Ik kon de zon zien ondergaan in de zee, en naar de zeehonden kijken die zonnebaadden op de Oostelijke Eilanden.

Maar vanavond wilde ik niet slapen en dromen. Ik verzette me tegen de zwaarte die over me kwam. Ik hoorde de misthoorn nog één keer loeien. Toen werd het stil. Ik kon er niets aan doen. Ik moest slapen. Ik zou wel in mijn dromen gaan.

In mijn dromen

De klok op de overloop tikte luid toen ik erlangs liep. Op de trap bleef ik aan de kant waar de treden het minst kraakten. Voorzichtig lichtte ik de klink van de keukendeur op en ging naar de tafel. Ik voelde naar het zwaard. Ik vond het handvat, haalde diep adem en pakte het stevig vast. De gloed in mijn hoofd werd feller en explodeerde toen weer in verblindend licht, zoals ik half had verwacht. Het leek nu of de hele keuken vaag verlicht werd. Maar af en toe werd het donkerder. Ik vroeg me af hoe dat kon, tot ik door het raam de volle maan zag die tussen de wolken door scheen.

Het zwaard was zo zwaar dat ik twee handen nodig had om het op te tillen van de tafel. Toen ik aan het gewicht gewend was, verzamelde ik al mijn krachten en zwaaide het rond mijn hoofd. Terwijl het door de lucht kliefde, genoot ik van de woeste macht die het bezat. Maar na een paar keer moest ik de punt van het zwaard op de tafel laten zakken om uit te rusten. Plotseling kreeg ik het gevoel dat ik niet alleen was in

de kamer. Eerst dacht ik dat mijn vader bij me stond en me had betrappt. Toen stapte er een gedaante het maanlicht in.

Voor me stond een stokoude man die gehuld was in een donkere, versleten schapenvacht. Zijn lange haren en zijn baard waren dof van het vuil, en zijn gezicht was grijs van verdriet en ouderdom. Ik hield het zwaard voor me en deinsde achteruit, tot ik het aanrecht achter me voelde en niet verder kon. De oude man volgde me met zijn ogen, maar kwam niet achter me aan.

“Ik ben niet gekomen om je kwaad te doen,” zei hij met een stem die klonk als schor gefluister. “Ik wil je alleen op pad sturen. Ik ben Bedevere van het hof van koning Arthur. Ik ben gezonden door Merlijn, die me uit mijn lange slaap heeft gewekt om na al die jaren eindelijk de onvergeeflijke fout te herstellen die ik heb begaan. Het zwaard dat je vasthoudt is Excalibur. Na de laatste afschuwelijke veldslag heb ik het de gewonde Arthur uit handen genomen. Arthur – mijn leenheer, koning en wapenbroeder, de edelste en onfortuinlijkste koning die ooit heeft geleefd.

Ik heb ook zijn grote schild meegenomen, dat ons geliefde Camelot zo lang had beschermd. Het is de wens van Merlijn dat beide nu worden teruggegeven aan hun rechtmatige eigenaar. Aan Arthur, de koning van Brittannië. En het is ook de wens van Merlijn dat dit jouw queeste wordt. Jij bent uitgekozen omdat jij als enige van de levende mensen weet

waar je hem kunt vinden, waar je naartoe moet gaan. Want jij alleen bent daar geweest. Daarom ben jij vandaag uitgezonden om mijn graf en mijn arme, stoffige beenderen te ontdekken, en daarom kom ik vanavond hier.” Er kwamen tranen in zijn ogen. Even leek hij niet in staat om iets te zeggen.

“Ik wil je om een gunst vragen. Als je de goede koning Arthur ziet, zeg hem dan dat Bedevere van hem houdt, altijd van hem gehouden heeft, en om vergiffenis vraagt. Zeg hem ook dat ik het niet uit hebzucht heb gedaan, of als verraad. Maar ik weet nu dat ik hem hoogmoedig bedrogen heb en hem de vervulling van zijn laatste wens heb onthouden. Ik heb Excalibur niet in het meer geworpen, zoals hij me vele malen had gevraagd, maar ik heb het zwaard gehouden en verborgen.

Ik heb hem eenvoudig verteld wat hij wilde horen: dat ik het zwaard in het meer had geworpen en dat er een in zijde gehulde arm uit het water was opgerezen en het mee teruggenomen had naar de diepten. En hoe wist ik dat hij dit wilde horen? Doordat hij vaak had voorspeld dat het daarmee zou eindigen – dat Excalibur zo naar hem toe gekomen was en ook weer zo van hem weggenomen zou worden. Er was geen ridder van de Ronde Tafel die het verhaal niet kende.

Maar ik wilde niet geloven dat het einde gekomen was en dat hij aan zijn wond zou sterven. Daarom bedroog ik hem. Ik wilde Excalibur en zijn beroemde schild alleen redden. Ik

wilde ze voor hem redden en zo de geest van de Ronde Tafel en het heilige koninkrijk Camelot levend houden. Al die jaren heb ik met die leugen in mijn graf gelegen en ernaar verlangd om mijn fout ongedaan te maken. Nu heeft Merlijn me er eindelijk mee geholpen. Ik kan in vrede rusten. Ga nu. Arthur wacht op je.”

Hij kwam op me af en ik hief meteen het zwaard om mezelf te beschermen. Maar ik had zijn bedoelingen verkeerd begrepen, want hij pakte eenvoudig het schild en gaf het aan me. Daarna knikte hij, alsof hij afscheid wilde nemen, en vervaagde voor mijn ogen.

Ik geloofde alles wat hij had gezegd, want terwijl ik daar in de keuken stond, wist ik in mijn hart dat ik de weg naar Arthur kon vinden. En dat niet alleen. Ik wist ook dat ik in een andere tijd en misschien in een ander leven daar al geweest was. Ik had hem ontmoet. De grote koning had tegen me gesproken, maar wat hij had gezegd en waar en hoe ik hem had gevonden, kon ik me niet herinneren.

Merlijn had mij voor deze queeste uitgekozen. Hij vertrouwde me, maar ik wist dat ik het niet alleen kon. Er was maar één mens op deze aarde van wie ik hulp wilde bij deze queeste. Ze was de enige die ik kon vertrouwen.

Het begin van de queeste

Het pad buiten werd helder verlicht door de maan. De misthoorn van de Bisschopsrots loeide nog steeds, maar ik zag helemaal geen mist om me heen. Ik kon niet rennen, ook al wilde ik dat heel graag. Excalibur was daarvoor veel te zwaar. Ik droeg hem met twee handen en hield hem voortdurend voor me uit. Het maanlicht schitterde op het lemmet.

Bij Anna's huis legde ik Excalibur in het lange gras. Ik rende terug om het schild te halen. Het duurde niet lang. Toen het zwaard en het schild voor me in het gras lagen, zocht ik op het pad een paar steentjes en gooide ze omhoog tegen het raam van Anna. Ik moest het drie of vier keer doen voordat ik eindelijk haar gezicht voor het raam zag verschijnen.

Ze deed het raam open en keek naar buiten. "Mark?"

fluisterde ze. “Wat doe je, Mark? Wat is er? Wat is er aan de hand?”

“Ik heb je nodig,” zei ik. Meer hoefde ik niet te zeggen. Even later kwam ze naar buiten, terwijl ze een jas aantrok over haar ochtendjas. Zwijgend gaf ik haar het schild om het te dragen.

“Onderweg zal ik je alles vertellen,” zei ik, terwijl ik Excalibur opraapte. “Kom mee.”

Ze wachtte alleen tot we uit het zicht van de huizen waren, en toen hield ze me tegen. “Waar gaan we naartoe, Mark? Wat zijn we aan het doen?” vroeg ze. “Hoe kom je aan dat zwaard en het schild? Dit is waanzin, Mark. Het is midden in de nacht.”

Ik vertelde haar het hele verhaal, precies zoals het was gebeurd. Ze luisterde zonder me ook maar één keer in de rede te vallen. Toen ik uitgesproken was, staarde ze me aan en zei niets. “Het is waar,” zei ik. “Ik zweer dat het allemaal waar is.”

“Is dit een droom?” zei ze, terwijl ze om zich heen keek. “Ben ik hier echt? Is dat echt Excalibur? En dat het schild van koning Arthur?”

“Het is geen droom, Anna,” zei ik. “Het is allemaal net zo echt als wij. Voel maar.”

Ze legde het schild op de grond en ik bood haar Excalibur aan. Zodra ze het vastpakte, zag ik haar ogen plotseling wijd

opengaan van schrik, doordat de kracht van Excalibur door haar heen stroomde.

“Niet bang zijn,” zei ik, terwijl ik het zwaard samen met haar vasthield. “Het doet je geen kwaad. Dat beloof ik.” Ik keek haar aan. “Geloof je me nu? Geloof je dat het echt is? Geloof je dat het Excalibur is?”

“Ja, ik geloof het,” fluisterde ze. “Ik geloof het.”

We liepen zwijgend langs de kerk en omlaag naar de kade. “Die oude man die je hebt ontmoet, de man in de keuken – was het waar wat hij zei?” vroeg ze.

“Waarover?”

“Weet jij waar Arthur is? Weet je hoe je hem kunt vinden?”

“Ik weet alleen dat ik hem zal vinden, en ik weet wat er daarna zal gebeuren. Ik weet dat er een schip op ons wacht aan de kade. Het zal ons meenemen en ons daarheen brengen waar we moeten zijn.”

“Hoe weet je dat zo zeker?” vroeg ze.

“Ik weet alleen dat ik het weet,” antwoordde ik. “Ik weet niet hóé ik het weet.”

Toen we langs het kerkhof kwamen, werd het water in de Geul van Tresco hier en daar door de maan verlicht, en het danste. Aan de kade lag een schip op ons te wachten. Ik stak het zwaard vooruit en zette het zorgvuldig aan boord, rechtop tegen de zijkant van het schip. Daarna stapte ik er zelf

achteraan. Na een korte aarzeling gaf Anna mij het schild om voor haar vast te houden en kwam bij me aan boord. Onmiddellijk voer het schip de zee op. Ik zag geen boeggolven en geen spoor van een kielzog achter ons. Er was geen roer en er waren ook geen roeiriemen. We waren aan boord van een spookschip.

Een spookschip

Soms lijkt alles wat je overkomt een verre echo van het verleden. Je kunt nergens van zeggen dat je het je echt herinnert. Toch weet je heel zeker dat je het al eerder hebt meegemaakt. Dat gevoel had ik toen het spookschip over de zilveren zee gleed. Ik was hier al eens geweest. Ik had dit al eens gedaan.

Anna en ik zaten zwijgend naast elkaar, met Excalibur bij ons op schoot en het grote schild aan onze voeten. De misthoorn van de Bisschopsrots loeide weer en plotseling waren we volledig omsloten door dichte mist. We zagen geen rots of eiland om te weten waar we waren. Alleen het maanlicht begeleidde ons en verlichtte de mist boven onze hoofden. Anna's hand kroop in die van mij. "Ik vind dit maar niks, Mark," fluisterde ze.

"Je hoeft niet bang te zijn," zei ik. Maar terwijl ik het zei, merkte ik dat ik in paniek raakte. Tot dat moment had ik een gevoel gehad alsof ik aan het slaapwandelen was. Nu drong

het tot me door dat ik er geen idee van had waarom we niet bang hoefden te zijn. Ik wist niet waar het spookschip ons naartoe bracht, wat er met ons zou gebeuren, of hoe we terug konden komen. In mijn plotselinge angst greep ik het handvat van Excalibur stevig vast en onmiddellijk voelde ik me heel kalm worden. Ik wist zonder een spoor van twijfel dat we in goede handen waren en dat ons niets zou overkomen.

Ergens in de buurt krijsten scholeksters, en ik probeerde ze te ontdekken, maar de mist was ondoordringbaar. Het schip vloog voort over de zee, naar het oosten dacht ik, want de misthoorn van de Bisschopsrots klonk nu van achter ons en elke keer zachter.

“Het is niet ver meer,” zei ik tegen Anna, hoewel ik niet wist hoe ik dat wist. Bijna terwijl ik het zei, kwamen we uit de mistbank en zagen de Oostelijke Eilanden voor ons in een glinsterende zee. De Ganilly Zandbank, die verlicht werd door de maan, was een heldere streep in het water, een gouden pijl die wees waar we naartoe gingen.

Boven ons hoorde ik opeens het suizen van vleugels. Ik keek op en zag zes zwanen vliegen. Hun schaduwen gleden voor het schip over het water, alsof ze ons de weg wezen. Overal rond het schip was de zee nu ondiep en doorzichtig. Het zeewier reikte naar ons omhoog en wuifde met wiegende armen naar voren. Er flitsten zilveren vissen langs, die allemaal dezelfde kant op gingen als wij. Het was alsof de

natuur ons bij de hand nam en ons meevoerde.

§

Toen wist ik het plotseling. Ik herinnerde het me. Ik wist op welk eiland we hem zouden vinden. Ik herinnerde me precies waar we elkaar al eerder hadden ontmoet. “Klein Arthur,” zei ik tegen Anna. “Hij wacht op ons op Klein Arthur.”

“Hoe weet je dat?” vroeg ze.

“Ik ben er al geweest,” vertelde ik. “Ik heb hem daar al eens gezien. Ik heb hem ontmoet en met hem gepraat.”

De zwanen landden precies tegelijk voor ons in zee en lokten ons mee naar de kust van Klein Arthur. Het was een eiland dat ik goed kende. We kenden het allebei heel goed, want in de zomer kwamen we er vaak picknicken. Dan lagen we op de top van de heuvel en zagen de zeehonden onder ons zonnebaden op de rotsen. En we keken naar de jan-vangenten die overal om ons heen in de oceaan doken.

Anna wees naar de heuvel. “Kijk!” fluisterde ze. “De rots! Zie je dat? Het is net een beeld, het hoofd van een krijger. Het is alsof hij daar ligt. Je kunt zijn helm zien, en zijn neus en zijn kin.”

Het was waar. De hele vorm van de rotswand aan de westkant van het eiland leek op het hoofd van een slapende krijger, een slapende koning.

We waren bijna bij de kust. Het schip ging langzamer varen en bleef toen liggen.

Een gedaanteverandering

“Er waren zes zwarte koninginnen,” zei ik. Opeens herinnerde ik het me. “De vorige keer dat ik hier was, waren er zes zwarte koninginnen.” Op dat moment voelde ik dat Anna mijn arm vastpakte. Ik hoefde haar niet te vragen waarom, want ik had al gezien wat zij had gezien. Pal voor onze ogen vond een gedaanteverandering plaats! Op het eiland veranderden de zes zwanen in zes zwarte koninginnen met wapperende zwarte mantels en kronen vol juwelen die schitterden in het maanlicht. Een van hen wenkte dat we hen moesten volgen. Ik klom over de zijkant van het schip en liet me in het ondiepe water zakken. Anna leunde voorover en gaf me het zwaard aan, en daarna het schild.

“Moet ik nog verder meekomen?” vroeg ze.

“Ik heb je nodig,” zei ik. “Ik wil dat je erbij bent als ik hem ontmoet. Alsjeblieft, Anna.” Even keek ze naar de zes zwarte koninginnen, en toen omhoog naar het hoofd van de

slapende koning, dat afstak tegen de hemel.

“Hij wacht op ons,” zei ik. “Alsjeblijft.” Toen werd ik een beetje ongeduldig en voegde eraan toe: “Ik kan het zwaard en het schild toch niet in mijn eentje dragen?”

“Nou, goed dan,” zei ze. Ze klauterde overboord en kwam bij me op het strand. “Ik vind ze eng,” fluisterde ze. “Het zijn net heksen.”

“Ze zijn Arthurs koninginnen,” zei ik. “Ze zorgen voor hem. Ze hebben honderden jaren voor hem gezorgd.”

Ik begon het me te herinneren. Ik zag het allemaal voor me, alle details, precies zoals het vroeger was gebeurd. Terwijl we de zwarte koninginnen volgden en over het strand naar de rotsen liepen, keek ik even achterom. Het spookschip was nergens meer te zien.

Voor ons uit leek het alsof er een opening ontstond in de rotsen. We zagen een goudgele lichtgloed. De zwarte koninginnen liepen geruisloos verder. We volgden hen door een lange tunnel die aan weerskanten verlicht werd door brandende fakkels. Ik merkte plotseling dat Excalibur niet meer zwaar voor me was. Het zwaard lag bijna gewichtloos in mijn handen, alsof het me probeerde te verlaten en ernaar verlangde om weer te rusten in de handen van de grote koning aan wie het toebehoorde. Ik greep het stevig vast en liep verder de tunnel in. Het was een lange, bochtige tunnel en ik wist nu zeker dat ik er al eens eerder had gelopen. En ik

wist ook waar de tunnel naartoe leidde.

Arthur, koning van Brittannie

Ten slotte kwamen we in de grote grot die ik me herinnerde. Onder het rotsgewelf zag ik de Ronde Tafel, met stoelen eromheen, en bij het vuur de hond, die zich warmde met zijn snuit in de as.

“Dat is Bercelet,” fluisterde ik tegen Anna. “Zo heet zijn hond.” Terwijl ik het zei, werd de hond wakker. Hij rekte zich uit, gaapte en kwam op me af. Hij kwispelde toen hij me herkende.

Vanuit de stoel bij het vuur klonk een stem. “Wat is er, Bercelet? Is de jongen teruggekomen, zoals Merlijn had beloofd? Heeft hij hem bij zich? Heeft hij Excalibur bij zich?”

De oude man kwam langzaam uit de stoel overeind en bleef bij het vuur op ons staan wachten. Hij zag er precies zo uit als ik me herinnerde. Zijn lange haren en baard waren zilverwit en zijn gezicht was getekend door ouderdom. Toen

ik hem zag, bleef ik stokstijf staan. Niet uit angst, maar uit ontzag. Voor ons stond de beroemde Arthur, koning van Brittannië. De slapende koning, niet dood, niet als een spook, maar levend, net zo levend als wij.

Terwijl de koning naar ons toe kwam, leek het of zijn hele levensgeschiedenis aan me voorbijtrok. Hoe Merlijn hem meenam en opleidde. Hoe de jonge Arthur in Londen het zwaard uit de steen trok en de gekozen koning van Brittannië werd. Hoe hij zijn volk bevrijdde van angst en kwaad, en de Saksische indringers verdreef. Hoe hij van Guinevere had gehouden, en hoe zijn eigen zoon Mordred de ondergang had veroorzaakt van het koninkrijk en alles waar het voor stond – bescherming van de zwakken, eer, ridderlijkheid en rechtvaardigheid voor iedereen. Hoe Guinevere van Lancelot had gehouden en Arthur alleen had gelaten in zijn strijd met Mordred tijdens die laatste vreselijke veldslag bij Camlan, waar zo veel ridders van de Ronde Tafel waren omgekomen. Waar de gewonde Arthur Mordred had gedood en door de zes zwarte koninginnen in een schip van het strand was weggevoerd, terwijl Bedevere daar achterbleef.

Terwijl hij naar ons toe kwam, keek de grote koning niet naar mij of naar Anna. Hij zag alleen Excalibur. Ik bood hem het zwaard aan, en toen hij het van me overnam, zag ik dat hij zijn ogen sloot van geluk. Hij greep het zwaard bij het handvat en hief het hoog boven zijn hoofd.

“O, Excalibur!” riep hij uit. “Eindelijk heb ik je terug. Met jou in mijn hand heb ik de moed en de kracht om weer een koning te zijn en te doen wat er van me verlangd wordt. Wat heb ik naar dit moment verlangd!” Hij liet het lemmet zakken en keek ernaar. “In dit zwaard zie ik de koning weerspiegeld die ik ooit was en die ik weer kan zijn. Deze keer zal ik niet falen. Ik zal niet in gebreke blijven tegenover mezelf en het volk.”

Hij keek naar ons op en glimlachte. “Merlijn vertelde me al dat je een vriendin zou meebrengen op deze queeste. Zij heeft mijn schild, mijn trouwe schild. Geef het me, meisje. Laat me het vasthouden.”

Nu stond Arthur als een krijger voor ons, met Excalibur in zijn hand en zijn grote schild voor zich.

Het slapende zwaard

De hond liep voorzichtig op het schild af, snuffelde er even aan en stapte vlug achteruit. Arthur lachte om zijn angst. “Herinner je je Bercelet, jongen? Herinner je je mij?”

“Ja,” antwoordde ik. Ik herinnerde me het nu allemaal alsof het gisteren was gebeurd. Maar ik wist niet zeker of het de werkelijkheid van gisteren was, of de droom van gisteren. “Een tijdje geleden probeerde ik bij laagwater van eiland naar eiland te lopen, maar ik werd verrast door de vloed. U hebt me gered, zodat ik niet verdronk. U bracht me hierheen en droogde mijn kleren, en toen hebt u me het verhaal verteld. Uw verhaal.”

“Ja, inderdaad. En ik heb altijd gehoopt en erop vertrouwd dat je op een dag zou terugkomen,” zei de grote koning, “maar ik wist niet wanneer. En nu ben je hier. Ik wist niet dat Merlijn jou zou uitkiezen voor deze queeste. Dat jij het zou zijn die me eindelijk Excalibur zou terugbrengen.”

“Het was toeval, denk ik,” zei ik tegen hem. “We hebben

het zwaard en het schild thuis in ons aardappelveld gevonden. Het was een gelukkig toeval. Meer niet.”

Arthur schudde zijn hoofd. Hij draaide zich om en leidde ons naar het vuur. “Nee, jongen. Toeval bestaat niet. Het was allemaal zo bedoeld. Alles wat er gebeurt, is zo bedoeld. Merlijn heeft me verteld dat ik Excalibur binnenkort terug zou krijgen en dat hij een bode had uitgekozen om hem aan mij te brengen. Er gebeurt niets wat Merlijn niet zo heeft bedoeld.”

Hij ging zwaar zitten en legde Excalibur op zijn knieën. Even bleef hij zo zitten en liet zijn handen langs het zwaard glijden. Het was bijna alsof hij het niet kon geloven.

Bercelet kwam tussen Anna en mij op de grond liggen en keek op naar haar ogen. “Bercelet vertrouwt je vriendin. Hij houdt van haar, en jij ook, begrijp ik. Anders zou je haar niet meegebracht hebben. Ah, liefde, vertrouwen,” zuchtte de koning, die naar achter leunde. “Liefhebben of niet liefhebben. Vertrouwen of niet vertrouwen. Dat is altijd de grote vraag geweest voor koningen, voor elke man of vrouw, waar dan ook. Maar ik ben nu oud en wijs genoeg, hoop ik, om het beter te weten dan vroeger. Ik zie in haar ogen dat ze een goede vriendin is voor jou en voor mij, en dat ik haar kan vertrouwen. Vertel het me, jongen. Vertel me hoe het allemaal is gebeurd. Hoe heeft Merlijn het voor elkaar gekregen om jou hier te brengen?”

Dus vertelde ik hem het hele verhaal vanaf het moment dat ik in het gat in het aardappelveld viel, tot het verschijnen van de geest van Bedevere in onze keuken. “Hij zei dat ik Excalibur en het schild naar u terug moest brengen, omdat Merlijn me voor deze queeste had uitgekozen. En hij vertelde me nog meer. Ik moest zeggen dat hij van u houdt en altijd van u gehouden heeft. Hij wilde u geen kwaad doen door u niet te gehoorzamen na Camlan, na de laatste veldslag. Hij kon zichzelf er alleen niet toe brengen om Excalibur in het meer te werpen zoals u hem had opgedragen. Hij wilde niet geloven dat u ging sterven, en hij dacht dat het verlies van het zwaard het einde zou betekenen van Camelot. Daarom heeft hij u voor de gek gehouden.”

Arthur lachte en schudde zijn hoofd. “Oudemannenpraat,” zei hij. “Oude mannen geloven wat ze willen geloven. Ze verzinnen hun eigen mythen. Ik kan het weten, want ik ben nu al heel lang een oude man. Bedevere heeft me niet voor de gek gehouden. Mijn herinnering aan die laatste veldslag is glashelder. Ik heb Mordred gedood. Ik heb mijn eigen zoon gedood. Geen man, hoe oud ook, zou zo’n mythe verzinnen. Ik herinner het me allemaal, elk afschuwelijk moment ervan.

Na de veldslag, terwijl mijn koninginnen me bloedend uit mijn wonden naar het schip droegen, wist ik dat Bedevere me misschien verraden had. Hij was een beste man, maar ook

zwak. Ik hoopte dat hij had gedaan wat ik hem vroeg, maar ik heb er altijd aan getwijfeld. Van al mijn ridders was Bedevere de enige die nog leefde. Er was niemand anders om me te helpen en bovendien was ik te oud en te moe om het nog belangrijk te vinden, zo vlak voor de dood.”

Terwijl hij verder praatte en wij naar hem luisterden, brachten de zes koninginnen ons elk een beker soep en wat brood, en een grote schotel met vissen. “Die heb ik zelf gevangen,” zei de koning. Zijn ogen glinsterden plotseling ondeugend. Hij leunde naar voren en zei op een vertrouwelijke toon, bijna als een samenzweerder: “Ik mag maar af en toe naar buiten. Ze heersen met harde hand en ze zijn zwijgzaam gezelschap. Er kan geen woord of glimlachje af. Nooit heeft een koning een kleiner koninkrijk gehad dan ik op dit eilandje. Het is mijn boetedoening. Eeuwenlang heb ik hier over de rotsen gelopen, met alleen Bercelet als gezelschap. Die trouwe vriend van me is geen prater. Maar hij houdt van wandelen en vogels opjagen, en terwijl hij dat doet, ga ik vissen. Deze vissen heb ik vanochtend vroeg gevangen. Eet, kinderen, eet. Ze zijn vers.”

Ik had niet verwacht dat Anna iets zou zeggen, want tot nu toe had ze hem alleen maar met grote ogen aangestaard. “Heer,” begon ze aarzelend, “is Excalibur echt een magisch zwaard, zoals in de verhalen?”

De grote koning dacht even na voordat hij antwoord gaf.

“In de handen van een ware koning,” zei hij toen, “kan dit zwaard een strijder zijn voor het goede, voor rechtvaardigheid en genezing. Maar als wanhoop en verderf de geest verduisterd en verbitterd hebben, zoals bij mij in mijn latere jaren, nadat Lancelot was vertrokken en mijn geliefde Guinevere met hem was meegegaan, verliest Excalibur zijn kracht en wordt een zwaard als elk ander, een werktuig van de dood, en verder niet.

En nu is Excalibur een slapend zwaard. Het heeft eeuwenlang geslapen en op een nieuwe tijd gewacht waarin zijn koning weer trouw zou verdienen. Dat jij het naar me teruggebracht hebt, is een teken van Merlijn dat hij denkt dat ik weer in staat ben om koning te zijn, als het ooit nodig wordt. Als die tijd gekomen is, zal hij zelf naar me toe komen en me opnieuw vragen het zwaard uit de steen te trekken, zoals ik eerder heb gedaan. Dan, alleen dan, zal dit slapende zwaard werkelijk ontwaken. Dat heeft Merlijn me verteld, en dat moet ik geloven.

Tot het zover is, jongen,” zei hij terwijl hij me aankeek, “en als jullie allebei genoeg gegeten hebben, is er nog een laatste taak die ik voor je heb, die Merlijn voor je heeft, voordat je queeste is volbracht. Maar haast je niet met eten. Het kan wachten. Al die jaren heb ik ernaar verlangd Excalibur weer vast te houden, en ik wil niet dat het moment te snel voorbij is.”

“Hoe lang?” vroeg Anna. “Hoe lang bent u al hier op Klein Arthur?”

Hij glimlachte naar me. “Ze zit vol vragen, je vriendin. En zo hoort het ook. Hoe kunnen we anders wijs worden? Ik heb de jaren niet geteld, meisje, maar mijn verzorgsters, mijn beschermsters, mijn zes koninginnen zeggen dat ik hier al bijna vijftien eeuwen wacht. Vijftien eeuwen heb ik gewacht om dit te doen.” De oude koning stond op en bereidde zich voor, met Excalibur in beide handen. “Wie weet,” zei hij, “misschien moet ik nog vijftien eeuwen wachten voordat ik dit weer kan doen. Daarom zal ik er maar het beste van maken.”

Hij zwaaide Excalibur rond zijn hoofd, hakte, sloeg, stak en weerde af, tot hij ten slotte uitgeput op het zwaard leunde. Zijn ogen schitterden van opwinding en hij lachte luid.

Het einde van de queeste

De soep was sterk gekruid en verwarmde me tot in mijn haarwortels en mijn vingertoppen. Anna en ik dronken er gretig van en daarna aten we de vis, die we met onze vingers uit elkaar trokken. Tot dat moment had ik makreel nooit lekker gevonden. Ik had altijd gedacht dat die weinig smaak had en net als koolvis alleen geschikt was als aas om kreeften en krabben te vangen.

Toen we klaar waren met eten, leidde Arthur ons naar het midden van de grote, door fakkels verlichte grot, en rond de Ronde Tafel. Excalibur rustte licht op zijn arm. Terwijl we liepen, vertelde Arthur over alle ridders, van wie de namen op de stoelen stonden. Over de queesten die ze hadden volbracht, en over hun wonderbaarlijke heldendaden en ridderlijkheid. Over Gawain, Percival en Tristan. Meteen toen hij hun namen uitsprak, kende ik hun verhalen woord voor woord. Hij had ze me al eens verteld.

Toen hij bij zijn eigen stoel kwam, bleef hij staan. “Hier zat ik,” zei hij, “met mijn geliefde Guinevere aan mijn rechterzijde en Lancelot aan mijn linkerzijde, en rondom ons een gezelschap van de beste vrienden, de edelste vrienden. Wat een vrienden, wat een tijd...” Hij zuchtte. “En het was allemaal zo snel voorbij, een klein vlammetje dat helder oplichtte en schitterde, en toen flakkerde en vervaagde, maar goddank nooit volledig uitdoofde, niet helemaal.

Toen Merlijn in mijn dromen naar me toe kwam en zei dat ik jou moest verwachten en dat ik Excalibur terug zou krijgen, hoopte ik dat mijn tijd gekomen was. Maar helaas is dat niet zo, nog niet. Excalibur zou weer van mij zijn, zei hij, maar ik mag zijn macht niet gebruiken voordat Merlijn zelf naar me toe komt om me te vertellen dat het tijd is. Tot dan moet ik wachten en geduld hebben, zegt hij. En Excalibur zal hier veilig bij mij blijven.

Herinner je je het zwaard in de steen? Herinner je je hoe alle ridders en vorsten van het land probeerden om het los te trekken, en dat ik de enige was die het kon? Zo zal het opnieuw gaan. Excalibur moet in de steen achter je gestoken worden, zei Merlijn. Lees maar wat erop geschreven staat.”

We liepen erheen en bogen ons voorover om het te lezen. In het flakkerende licht van de fakkels was het niet makkelijk om de woorden te ontcijferen. Ik las heel langzaam.

Als de tijd gekomen is, zal alleen Arthur, de ware koning

van Brittannië, dit zwaard uit de steen kunnen trekken.

§

“En nu,” zei Arthur, terwijl hij me Excalibur overhandigde, “is het aan jou om het zwaard in de steen te steken.” Ik nam het zwaard van hem aan en keek naar de rots voor me. Het was een harde, gave rotswand zonder barsten.

“Maar hoe?” vroeg ik. “Hoe kan ik dat doen? Het is onmogelijk. Het zwaard gaat er niet in.”

“Doe het. Geloof dat het zal gebeuren, en dan gebeurt het. Ik beloof het je,” zei Arthur. “Vooruit. Steek toe met al je kracht. Waar je wilt. Het zwaard gaat erin. Geloof het.”

Ik draaide me om en keek Anna aan. In haar ogen zag ik geen spoor van twijfel. Als zij geloofde dat ik het kon, dan kón ik het. Ik hield het zwaard recht voor me uit, rende op de rotswand af en stak het erin. Het lemmet verdween bijna tot aan het handvat in de steen, alsof die van boter was.

“Goed zo,” zei Arthur, met zijn hand op mijn schouder. Hij greep het handvat en trok eraan. “Het zit vast,” zei hij. “En dat blijft zo tot de dag dat ik weer nodig ben. Je hebt me vannacht een grote dienst bewezen. Maar ‘s nachts moeten we slapen, jij en ik. Je moet teruggaan naar huis. Kom.”

We liepen de grote grot uit, terwijl Bercelet met zijn neus de achterkant van mijn been aanraakte. Anna en ik volgden Arthur door de bochtige, door fakkels verlichte tunnel. Toen

hij buiten kwam in de nachtlucht, bleef hij staan en haalde diep adem. “De lucht hier is goed voor lichaam en ziel. Ga nu. Jullie schip ligt klaar om jullie naar huis te brengen.”

Dat was waar. De zes zwarte koninginnen stonden als zwijgende wachters op de rotsen en keken ons na, maar behalve de koning zei niemand iets toen het schip wegvoer van de kust. Hij wuifde en riep ons na: “Moge jullie leven gevuld zijn met licht en gelach. Mogen al jullie dromen uitkomen.”

We keken naar hem zolang we konden. Zijn grote schild rustte voor hem op de grond en Bercelet stond naast hem en keek ons na. Boven ons hoorden we plotseling geruis. Het waren de zes zwanen, die voor ons uit vlogen de mist in, om ons naar huis te brengen. Toen we weer achter ons keken, was Arthur weg, en het eiland ook.

In de Geul van Tresco trok de mist op. Tot dat moment hadden we allebei zwijgend in het schip gezeten, alleen met onze gedachten. Toen we onder langs de Samsonheuvel gleden, keek ik op en zag de maan die door de wolken met ons mee kwam. “Als jij hier niet bij me was,” zei Anna, “zou ik dit allemaal niet geloven. Ik zou denken dat het een droom was. Een wonderbaarlijke droom. Maar ik kan jou zien.” Ze legde haar hand op mijn arm. “Ik kan je vóelen. Ik hóór de scholeksters en ik ruik de zee. Het is allemaal echt gebeurd.”

De zes zwanen vlogen voor de maan langs en cirkelden

boven ons, terwijl het schip langs de kade tot stilstand kwam. We stapten van boord en keken hoe het schip weggleed en verdween. We waren terug op Bryher en hadden het plotseling koud. Bij de kerk namen we afscheid.

“Zul je het aan niemand vertellen?” vroeg ik.

“Aan niemand,” zei ze. “Het is ons geheim.” Ze kustte me op mijn wang, en was weg.

Het huis was nog donker toen ik thuiskwam. Alleen de maan verlichtte de ramen. Er was niemand wakker. De kranten lagen uitgespreid op de keukentafel. Maar er was geen zwaard of schild te zien. Het was echt gebeurd. Ik had het me niet verbeeld.

Ik kroop in bed, trok mijn dekbed omhoog en rilde tot ik het warm had. Ik hoorde de misthoorn van de Bisschopsrots en het krijsen van een vroege meeuw, en ik dacht aan Arthur, Excalibur, de zes zwarte koninginnen, Bercelet, en Anna, met wie ik het grootste geheim van mijn leven had gedeeld. Ik hield mijn hand op mijn wang, waar ik haar kus nog voelde. Ik vroeg me af of ze al sliep, en toen viel ik zelf in slaap.

'Is het echt waar?'

Ik werd wakker en deed mijn ogen open. Het was licht. Het was licht! HET WAS LICHT? Ik sloot mijn ogen en deed ze weer open. Het was nog steeds licht. Ik keek om me heen. De elftalfoto van Chelsea die ik twee jaar niet had gezien hing nog aan de muur, en de collage van al mijn vogelfoto's hing boven mijn bed. Mijn groene ochtendjas lag aan het voeteneind, mijn cassettes stonden op het nachtkastje, en de radio ook. Ik stond op en bekeek mezelf in de spiegel. Dat was ik. Ik was ouder en langer dan ik me herinnerde, maar dat was ik. Ik verbeelde het me niet. Ik kon weer zien! Ik kon zien! Ik kon zien! Ik kon zien!

Ik daverde de trap af naar de keuken en schreeuwde en riep zo hard ik kon. Er was niemand thuis. De krant was weggehaald van de keukentafel. Ik rende het huis uit en zag ze over het pad terugkomen van het aardappelveld, mijn vader op de tractor en mijn moeder met bungelende benen op de rand van de aanhanger. Ik wachtte hen op en vroeg me af hoe

ik het zou vertellen. Wat ik zou vertellen.

Moest ik zeggen dat de kracht van Excalibur mijn ogen had genezen? Moest ik hun alles vertellen? Of moest ik hun niets vertellen? Terwijl ik daar stond, zong er een roodborstje in de appelboom. Ik herinnerde me een roodborstje dat ik had horen zingen in de dierentuin van Londen, en de reusachtige dinosauriërs in het natuurhistorisch museum. Ik herinnerde me alles van onze reis naar Canada. De Niagara Watervallen, Toronto en de zwarte beer die we in het bos hadden gezien. Ik had niet alleen mijn gezichtsvermogen terug, maar ook mijn geheugen.

Ze sprongen op de grond en kwamen naar me toe. “Het is voor elkaar, Mark,” zei mijn vader lachend, terwijl hij door mijn haar streek. “We hebben ze allebei begraven. We hebben het zwaard en het schild teruggelegd waar ze horen. Niemand merkt het verschil.”

Dat kon niet! Het was onmogelijk.

“Ik heb de hele nacht liggen piekeren,” zei mijn moeder. “Ik heb geen oog dichtgedaan.”

“Hebben jullie het zwaard en het schild teruggelegd?”

“Ja,” antwoordde mijn vader. “Niemand zal ooit weten dat we ze eruit hebben gehaald. Na het ontbijt bel ik het kantoor van het hertogdom.”

“Maar dat kan niet!” riep ik uit. Ze keken me allebei verbaasd aan.

“Waarom niet?” vroeg mijn moeder. “Is er iets, Mark?”

“Nee, mama.” Ik deed vreselijk mijn best om het allemaal te begrijpen. Anna en ik hadden Excalibur en het schild toch ‘s nachts naar koning Arthur gebracht? En als we dat gedaan hadden, hoe konden zij ze dan gewoon begraven hebben? Ik wist dat het zo gebeurd moest zijn als ik het me herinnerde. Hoe konden mijn ogen anders genezen zijn? Hoe kon het dan gebeurd zijn? Ik kon toch zien? Of verbeeldde ik me dat ook?

“Mama? Papa?” zei ik. Ik wilde het hun dolgraag vertellen, maar ik begreep het nog steeds niet. Ik wist niet meer wat de werkelijkheid was.

“Wat is er, Mark?” vroeg mijn moeder bezorgd. “Voel je je wel goed?”

“Dat is het nou juist,” zei ik. “Ik voel me prima. Ik geloof zelfs dat ik weer kan zien. Ik kan jullie allebei zien. Ik kan de hemel zien! Ik kan de zee zien! Ik zie dat roodborstje daar in de heg. Ik kan zien!”

Ze wachtten niet hun beurt af om me te omhelzen. Er werden vier armen tegelijk om me heen geslagen, en ze huilden allebei. Ik begon zelf ook te huilen. Zwaarden en schilden konden me niets meer schelen, en ook niet wat er echt gebeurd was en wat ik had gedroomd. Ik kon zien. Daar ging het om.

Binnen een uur wist iedereen op het hele eiland het. Het

huis en de tuin waren vol mensen, die lachten en huilden. Ik was nog nooit in mijn leven zo vaak omhelsd. Gelukkig omhelsde Liam me niet, en Danny ook niet, maar ze hadden tranen in hun ogen, en dat vond ik fijn.

Uiteindelijk vluchtte ik naar mijn kamer en ging op mijn bed zitten, met mijn hoofd vol onbegrijpelijke tegenstrijdigheden. Zo vond Anna me later. Ze kwam naar me toe, hurkte neer en nam mijn handen in die van haar.

“Is het waar?” vroeg ze, terwijl ze me in mijn ogen keek. “Is het echt waar?” Ik glimlachte alleen. “Kun je weer zien?” Ik knikte. Zij was de enige door wie ik echt omhelsd wilde worden, en toen ze het deed, ontbrak er niets meer aan mijn vreugde.

“Anna,” fluisterde ik, met mijn gezicht tegen haar schouder, “herinner je je wat er vannacht is gebeurd?”

“Vannacht?” zei ze. “Wat bedoel je?”

“Herinner je je het niet?” vroeg ik. “Herinner je je er helemaal niets van?”

“Ik ben naar bed gegaan en heb geslapen. Dat is alles. Waar heb je het over?”

“O, niets,” zei ik snel. “Niets, hoor. Ik vroeg het me alleen af. Ik heb vannacht gedroomd en jij kwam in mijn droom voor, en ik vroeg me af...Laat maar.”

“Wat ben je toch een rare,” zei ze lachend. “Door een wonder kun je weer zien, en dan begin je over dromen. Dit is

geen droom. Dit is echt, Mark. Je ziet me. Je kunt weer zien.
Het is allemaal echt.”

“Ik hoop het,” zei ik. “Ik hoop het.”

Nadat ik mijn verhaal schreef

Dat was mijn eerste lange verhaal, het eerste dat ik ooit bedacht heb met een begin, een midden en een eind.

Lange tijd vertelde ik er niemand iets over. Het probleem was dat bijna iedereen aan wie ik het wilde vertellen, zelf in het verhaal voorkwam. De werkelijkheid speelde er een grote rol in en alle personages waren echte mensen. Vrienden en familieleden van me. Ik had niet eens de namen veranderd. En ik wist niet zeker of ze het wel prettig zouden vinden dat ik over hen geschreven had.

Op een dag was Anna bij me op mijn kamer. Het was vrijdagavond. Ze was even binnengewipt toen ze voor het weekend naar huis kwam vanaf haar school op St. Mary's. Ze had een nieuwe computer, zei ze, en die was fantastisch. Hij kon alles: tekstverwerken, spelletjes, internet, e-mail enzovoort. Ik kreeg een idee en flapte het eruit zonder erover na te denken.

“Ik heb een verhaal geschreven,” zei ik tegen haar. “Het staat op een cassette. Ik heb het gewoon ingesproken. Zou jij het misschien kunnen uittypen op je computer? Als jij het dan goed genoeg vindt, zou ik het naar een uitgever kunnen sturen, of zo.”

“Natuurlijk,” zei ze. “Het is een goede oefening voor me.”

Dat hele weekend kwam ze niet bij me. We maakten geen wandeling over het eiland zoals anders, en we zaten niet bij de Rietbaai met elkaar te praten. Ik miste het heel erg. Ik miste haar. Op zondagavond zat ik op mijn bed en voelde me heel eenzaam en ellendig. Plotseling hoorde ik haar stem beneden in de keuken, en daarna hoorde ik haar de trap op rennen.

“Mark,” zei ze door de deur heen. “Ben je daar, Mark?”

“Wat is er?” antwoordde ik een beetje boos, omdat ze het hele weekend niet bij me was geweest.

“Ik heb het af. Je verhaal, Mark. Ik heb het getypt en uitgeprint. Ik heb het gelezen. Mag ik binnenkomen?”

“Ja hoor,” zei ik. Mijn hart ging plotseling tekeer. Ze kwam naast me zitten.

“Het is prachtig, Mark,” zei ze. “Ik heb het met plezier gelezen, van begin tot eind. Het is goed, echt goed. En ik vond het leuk dat ik erin voorkwam. Het leek net echt. Zal ik het voorlezen? Wil je dat?”

Ze las het hele verhaal voor, zonder te stoppen. Ik vond het fijn dat ze het voorlas, en ik vond het een mooi verhaal.

Maar het fijnste vond ik dat zij het mooi vond.

Voordat ze wegging, liet ik haar beloven dat ze het aan niemand zou vertellen. “Het is een geheim,” zei ze. “Net als ons geheim in Het magische zwaard.” Daarna gaf ze me een kus op mijn wang. “Net als in het verhaal,” zei ze. “Maar dit is echt.”

De volgende dag besloot ik dat ik vaker in mijn eentje naar buiten zou gaan. Ik had er genoeg van om opgesloten te zitten. Na onze ochtendles ging mijn moeder naar de winkel, en ik had die dag niets meer om naar uit te zien, behalve ‘s middags het tochtje naar St. Mary’s voor mijn brailleles bij mevrouw Parsons. Ik kon mijn vaders tractor ergens onder aan de Samson-heuvel horen ronken. Ik besloot naar hem toe te gaan en hem te laten zien dat ik het zelf kon, om hem te verrassen.

Ik ging naar beneden, pakte de pikhaak van de veranda en liep de tuin in, terwijl ik voor me uit tastte. Ik volgde de haag door het veldje met de narcissen en liep toen over de geploegde akker op het geluid van de tractor af.

Ik riep en zwaaide naar mijn vader, toen het gebeurde. Ik voelde de grond onder mijn voeten wegzakken. Ik stortte recht omlaag en viel languit. Ik lag op de bodem van een soort gat in de grond, en de tractor kwam op me af, dichterbij. De motor ronkte en bulderde, nog steeds in volle vaart. Ik stond op en tastte naar de opening boven mijn

hoofd. Ik zwaaide en schreeuwde. Hij had me niet gezien. De tractor kwam recht op me af...

Maar plotseling maakte ik me geen zorgen meer. Ik wist dat de tractor zou stoppen. Hij moest stoppen. En dan, als ik de stem van mijn vader hoorde die me riep, zou er een licht zijn aan het eind van mijn donkere tunnel, wist ik, en ik zou het bereiken. Het was de bedoeling dat het gebeurde, en dus zou het allemaal gebeuren, precies zoals ik het in gedachten al had meegemaakt, zoals ik het had verteld in Het magische zwaard.

Ik hoefde het alleen maar te geloven.

EOF
